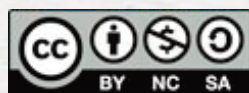

Sant Jordi 2017

Textos premiats al Concurs Literari
Sant Jordi 2017
Premià de Mar

Textos premiats al Concurs Literari Sant Jordi 2017
organitzat per l'Ajuntament de Premià de Mar
i l'Associació d'Estudis Científics i Culturals.

Textos premiats al Concurs Literari Sant Jordi
està subjecta a una llicència de
Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada
4.0 Internacional de Creative Commons.

Copyright de les il·lustracions, Esther Mendetz
Disseny i maquetació, Aguiló Gràfic SL
Primera edició digital: Juliol 2017

Edita: BMR Edicions Digitals
Biblioteca Municipal Martí Rosselló i Lloveras
de Premià de Mar

Ajuntament de
Premià de Mar
www.premiademar.cat

Diputació
Barcelona

**Acta dels
Premis Sant
Jordi 2017**

4

**Grup G:
de 19 anys
en endavant**

7

**Relat Curt:
a partir
de 15 anys**

18

**Grup F:
de 15 a 18 anys**

20

**Grup E:
3r o 4t
d'ESO**

27

**Grup D:
1r i 2n
d'ESO**

38

**Grup C:
5è i 6è
de Primària**

44

**Grup B:
3r i 4t
de Primària**

49

**Grup A:
1r i 2n
de Primària**

55

ACTA DEL JURAT DELS PREMIS SANT JORDI 2017

Reunits a la Biblioteca Martí Rosselló de Premià de Mar el jurat dels Premis Sant Jordi, el 25 d'abril de 2017 a les 18.00 h format per:

INFANTIL:

- Elisenda Borrell, de l'Escola La Lió
- Gemma López, de l'Escola El Dofí
- Elena López Aparicio, de l'Escola Montserrat
- Assumpció Xarrié, Escola El Pilar
- Montse Azcárate, de l'Escola Assís

JUVENIL I ADULTS:

- Griselda Ballester
- Araceli Riera
- Margarida Muset,
- Xavier Álvarez Llaberia
- Salvador Redon

I un cop fetes les seves deliberacions, han pres les següents determinacions:

GRUP A: 1r i 2n de Primària

Atorgar el **SEGON PREMI del grup A modalitat prosa** dels Premis Sant Jordi 2017 a:

Lema: Sale

Títol: El cor

Autor: Elsa Fernández Vives

Atorgar el **PRIMER PREMI del grup A modalitat prosa** dels Premis Sant Jordi 2017 a:

Lema: Luna

Títol: El cocodril guitarrista

Autora: Berta Mestre

Atorgar el **SEGON PREMI del grup A modalitat poesia** dels Premis Sant Jordi 2017 a:

Lema: Pepita Pistolera

Títol: Mel, sucre i sal

Autor: Olivia Selene Buti Canepa

Atorgar el **PRIMER PREMI del grup A modalitat poesia** dels Premis Sant Jordi 2017 a:

Lema: Caputxeta

Títol: El camp

Autora: Sara Carrasco Carrasco

GRUP B: 3r i 4t de Primària

Atorgar el **SEGON PREMI del grup B modalitat prosa** dels Premis Sant Jordi 2017 a:

Lema: Margat

Títol: La Nuna i el quadre màgic

Autora: Mariona Herrera Fabregat

Atorgar el **PRIMER PREMI del grup B modalitat prosa** dels Premis Sant Jordi 2017 a:

Lema: La fantàstica de la màgia

Títol: En busca de l'illa prohibida

Autora: Ranya El Baitah Abraq

Atorgar el **SEGON PREMI del grup B modalitat poesia** dels Premis Sant Jordi 2017 a:

Lema: Pop

Títol: El cel

Autora: Paula Sisti Gutiérrez

Atorgar el **PRIMER PREMI del grup B modalitat poesia** dels Premis Sant Jordi 2017 a:

Lema: Miola

Títol: La meva gateta

Autora: Ainhoa Labrador Fornieles

GRUP C: 5è i 6è de Primària

Atorgar un **SEGON PREMI del grup C modalitat prosa** dels Premis Sant Jordi 2017 a:

Lema: Duna

Títol: Segur que m'he perdut?

Autora: Maria Hidalgo Pérez

Atorgar el **PRIMER PREMI del grup C modalitat prosa** dels Premis Sant Jordi 2017 a:

Lema: Kinder Malo

Títol: El viatge d'en Rashid

Autora: Mar Castellà Salvia

Atorgar un **SEGON PREMI del grup C modalitat poesia** dels Premis Sant Jordi 2017 a:

Lema: Hipponim

Títol: Estimada Pau

Autora: Ona Ballesta Sánchez

Atorgar el **PRIMER PREMI del grup C modalitat poesia** dels Premis Sant Jordi 2017 a:

Lema: Picarol

Títol: Somnis

Autor: Greta Fernández Cañadillas

GRUP D: 1r i 2n d'ESO

Atorgar el **SEGON PREMI del grup D modalitat prosa** dels Premis Sant Jordi 2017 a:

Lema: Ciborg 23

Títol: La història d'en Rahim

Autor: Aitor Company López

Atorgar el **PRIMER PREMI del grup D modalitat prosa** dels Premis Sant Jordi 2017 a:

Lema: Snoopy del temps

Títol: Qüestió de temps i perdició

Autora: Júlia Serra Trujillo

Atorgar el **SEGON PREMI del grup D modalitat poesia** dels Premis Sant Jordi 2017 a:

Lema: Scorpix

Títol: Reflex de llum

Autora: Aixa Santamaria Sánchez

Atorgar el **PRIMER PREMI del grup D modalitat poesia** dels Premis Sant Jordi 2017 a:

Lema: Grande

Títol: Somriu

Autora: Alexandra Guarachi Sarpón

GRUP E: 3r o 4t d'ESO

Atorgar el **SEGON PREMI del grup E modalitat prosa** dels Premis Sant Jordi 2017 a:

Lema: Mirajane

Títol: Les fletxes trencades que podien arreglar cors

Autora: Marina Bort

Atorgar el **PRIMER PREMI del grup E modalitat prosa** dels Premis Sant Jordi 2017 a:

Lema: Adanreb

Títol: Desxifrant la meva vida

Autor: Maria Bernadó

Atorgar el **SEGON PREMI del grup E modalitat poesia** dels Premis Sant Jordi 2017 a:

Lema: Happy

Títol: Innovacions a la cavalcada

Autor: Gerard Vidal Salgado

Atorgar el **PRIMER PREMI del grup E modalitat poesia** dels Premis Sant Jordi 2017 a:

Lema: Marshmello

Títol: L'amistat

Autor: Lluc Pèriz Molins

GRUP F: de 15 a 18 anys

SEGON PREMI del grup F modalitat prosa dels Premis Sant Jordi 2017 a:

Desert

Atorgar el **PRIMER PREMI del grup F modalitat prosa** dels Premis Sant Jordi 2017 a:

Lema: J. Cendra

Títol: Multidimensionalitat

Autora: Paula Lopez Parra

Atorgar el **SEGON PREMI del grup F modalitat poesia** dels Premis Sant Jordi 2017 a:

Lema: Còctel de fragàncies

Títol: He de dir-t'ho

Autor: Arnau Torres Nadal

Atorgar el **PRIMER PREMI del grup F modalitat poesia** dels Premis Sant Jordi 2017 a:

Lema: Aria Jagger

Títol: Bella Alosa

Autor: Júlia Grande Martí

6

Relat curt: a partir de 15 anys

Atorgar el **PREMI de la modalitat RELAT CURT** dels Premis Sant Jordi 2017 a:

Lema: Kira

Títol: Cinc hores de vol

Autora: Mar Martí de Ahumada

GRUP G: de 19 anys endavant

PRIMER PREMI del grup G modalitat B PROSA

Lema: Un premianenc

Títol: Memòria

Autor: Joan Manel Garcia i Miranda

PRIMER PREMI del grup G modalitat B POESIA

Lema: Tresa Fontova

Títol: La pell de l'aigua

Autor: Àngel Fabregat Morera

Grup G: de 19 anys en endavant

Primer premi modalitat prosa

Memòria

Joan Manel Garcia i Miranda

El cel entenebrit guaitava una pobra ànima que pujava feixugament cap a l'ermita de Sant Mateu. Els estels titil·lants desfeien llurs evanescències sobre aquell cosset petit i entortolligat que pujava esforçadament per la riera de Premià de Dalt; esmorteïts i pàl·lids semblaven ben bé que el planyessin. El zèfir ja no bramava i, d'aquesta manera, l'olor de sal marina deixà d'estimular el nassarró d'aquell vellet encorbat; apercebut de l'absència de l'aroma del seu poble, la nit es transmutà en abisme i soledat. Amb pesantor, havia deixat enrere la plaça de l'ajuntament i desfilava entre les llars silencioses. De reüll, la imatge del difunt pi de la Cisa li travessà el cor. En processó jesuítica avançava melangiós portant darrere el remor de les seves penes i davant una simfonia d'adéus. «Sóc un eremita sense refugi, el sospir d'un temps perdut, m'encamino cap a la muntanya perquè el meu món ja no hi és.»

Tornava, doncs, a la muntanya, allà on nasqué el poble, de mot oblidat pels joves, Sant Cristòfol de Premià de Mar. Tornava a la deu, Sant Pere de Premià, desfent el camí que unes poques persones varen fer desitjoses de fer florir la terra i parlar amb el mar. Però ells ja no hi eren; tampoc l'olor de la flor de taronger, la frescor de la rosa i la delicadesa del clavell. Ni tan sols els garrofers portats pels romans a aquella primera *Vila Primilianus*. Que indocta és una cultura que en les flors només veu ornaments! La flor és la manifestació d'una voluntat puríssima, així ho mostra en la primavera quan la potència de la seva vida es manifesta en la vivesa dels seus colors i crida "Guaita'm, sóc voluntat de viure!" Però, ai, ja ningú escolta les flors i davant la sordesa de l'època el nostre vellet preguntava: «On són les dones fent blondes? On són les patates que feien salivar els francesos i anglesos, que eren com perles als mercats de Mataró? On són els mariners que portaven exvots a la verge de la Cisa?» La nit, profunda i pregona, s'empassà llurs mots i, cogitant vers la consciència de la feblesa dels homes, condemnats a morir tot sols, sentí compassió pel seu dolor i els ulls quedaren negats de llàgrimes. En aquell mefistofèlic ascens, l'ànima caminava més que el cos i en aital peripatètica escomesa la reminiscència el portà, amb ses ales querúbiques, als dies juvenívols.

Recordava vivament com jugava amb les sargantanes sota la morera de Can Manent i com els cucs de seda mostraven l'eximia metamorfosi en el secret d'una crisàlide que encenia, mercès al seu misteri, la seva imaginació infantil. Per Sant Joan, els escarabats apareixien pel poble, anunciant l'arribada de l'estiu, del caliu, de les fogueres i la xerinola dels petards. Les papallones, engreixades per la primavera, concorrien per les places i pels camps de pagès vestides de mil colors. Amagades en la pinassa, les erugues es feien fortes en llur processó i enfilaven pel tronc dels pins. Tot el poble esdevenia un esclat de vida i la natura no feia basarda, ans al contrari, engalanava els esperits transmutant la fesomia de la quitxalla amb somriures i moixaines.

Al tard, acompanyat pels darrers rajos de sol, passejava despreocupat pel passeig marítim, entre la platja del Palmar i el port, saludant els pescadors que celebraven el llobarro, el sard i la daurada. Gairebé sense adonar-se'n, tornava a casa amb uns quants musclos i, si la vesprada era solidària, algun pop. Si no era generosa no s'arronsava. Rascant sorra fresca trobava cuqueta i enganxada a les roques el verdet de la pedra, la menja predilecta de les mabres. No duia pas rellotge. El cant de la puput, el vol embogit de l'oreneta retallada contra el cel crepuscular, el duia despreocupat des

de la platja fins a casa. Era un nen del mar, crescut a la sorra, pentinat pel vent del mediterrani, batejat per l'olor de sal.

Sovint, quan el sol es ponía, trobava assegut a l'espigó un vell pescador amb les mans menjades pel congre. Les ones i el vent de garbí li havien esculpit la cara amb tal rigor que les arrugues donaven compte dels llargs anys de feina. Mai parlaven, però ell s'asseia al seu costat embadalit pel misteri profund, el secret que guardava aquella carn desfeta per la fatigosa tasca de tota una vida dedicada al mar. Sempre fumava pipa, l'olor del tabac era fragant i suau, com sorgit de la combustió d'ortiga jove que pica les cames dels nens que s'endinsen per les faldilles de la cadira del Bisbe. Ombrívol i melancòlic, el vell pescador esperava quelcom que no identificava. Ell guaitava paraula sabia, el consell d'una consciència aquàtica que, en les llargues nits de feina, lluitant amb la natura per un tros de carn, hagués desxifrat la llengua dels peixos. Però el temps s'empassà el misteri. Una tarda el vell va desaparèixer i ja no tornà. L'absència del pescador li travessà l'ànima i aquella personeta, que jugava bufant xicoia i empaitant marietes, va transformar-se d'infant a jove.

La muntanya ja s'alçava imponent en el frontispici, obscura i massissa. La carretera finava i, sense adonar-se'n, el nostre vellet començà a trepitjar el camí terrós que condueix a la cadira del Bisbe. Era nit tancada i només els sorolls insectívors trencaven l'omnipresent silenci. Enardit pel dolor, recordà la primera vegada que, en sagrada genuflexió, es postrà sota la mirada del Sant Pare. Els ulls del jove veuen coses que per a un criancó són fugisseres, però per aquesta transformació de la visió es paga gran penyora i sembla que la naturalesa s'allunya a mesura que la societat s'acosta. Que n'és d'ingenu aquest pensament però com reconforta l'esperit! Amb aquests nous ulls va veure com els homes es barallaven fins a la mort, els uns contra els altres, i allà on la beutat i la joia regnava va esdevenir l'imperi de la força, l'angoixa i el cruixit de dents. La fosca va engolir la llum de la seva infantesa i els crits i les consignes van obrir les portes a la violència i l'estupidesa. La gran majoria, al veure que no prenia les armes ni ondejava cap bandera, el deixà de banda, com un intocable infectat per una malaltia mortal. Altres, més assenyats, li oferien mirades còmplices però mudes i distants. Sol, incomprès i amb l'ànima desfeta va entrar a la parròquia de Sant Cristòfol i, sota la mirada de Crist, la llavor de la fe ja no l'abandonà. No una fe barroera d'escola que el costum i la comoditat han desdibuixat de forma caricaturesca. La seva fe nasqué de forma natural quan, entre plors i súpliques, una veritat filosòfica brollà directament del seu cor: «Premià són els premianencs» Les cases, les places, els barris, els carrers, les avingudes i els passejos són manifestacions de l'esperit del poble i, sense ell, només són pedres apilades segons criteris geomètrics.

El fill de l'home pregonà exclamant amb força "Aquell que tingui orelles que escolti!", manant tractar el proïsme, fins i tot l'enemic, com a tu mateix. Amb aquestes paraules l'Esperit Sant esdevé visible i, com un mediador bondadós, guia el poble cap al regne celestial; regne que és ara i aquí perquè és dins nostre. "Qui és la meva mare i qui són els meus germans?" preguntava Jesús, i ell responia: «M'esforço, Senyor, per veure en tots ells un amic estimat.» Tanmateix, només ell sap com s'esforça per apaivagar la tristor de veure la parròquia destruïda. Tot i la seva edat avançada, la pujada per la ruta dels esquiroles era bufar i fer ampolles en comparació amb el desfici que patí al veure el pòrtic destruït. S'esforçava dient-se «Són també els teus germans» però en llur ciutat interior, en el racó més íntim i amagat, un odi caní començà a germinar. Es tornà feréstec, desesmat, apesarat, i del llanguiment que el corsecava sorgí una desconfiança vers la seva voluntat. Aquell sentiment li retreia a totes hores que fallava al fill de l'home, «No s'ha de posar l'altra galta? Prou que ho saps, però la teva ànima està feta de bronze i no d'or.» La tenebror d'esperit es manifestà en llur visió de l'univers i ara la muntanya li semblà bàrbara i indòmita. Els

estels s'havien apagat, el vent portava sons sinistres, com udols i cruixits dantescos. Els arbres s'aixecaven amenaçadors, testimonis d'un deliri nocturn, i les formes, abans nítides, es desdibuixaven; fins i tot les pedres semblaven masses desfetes i blasfemes. L'obscuritat se l'empassà i la ruta es transformà en una tomba sense parets; esbufegava, s'entrebancava i queia rodolant. «Deliro, Deliro! No m'és possible viure d'altra manera! Ja ve la santa comparsa... Ja escolto com canten des del purgatori!» Xop de suor i adolorit anà arrossegant-se pel territori deixant lliure albir els músculs cansats. El seus ulls ja no hi veien, el dolor obrí la porta a la resignació i, enfonsat, es deixà caure vora la font de Sant Mateu.

Tanmateix, quelcom imperceptible esdevingué en llur interior fruit de la visió de l'aigua dolcíssima i, en la impertorbable manca de remor, aquell cristall de muntanya capturava en son matriu l'espectre de la lluna que ara regnava clara i poderosa. Ben bé es podria dir que el cel havia baixat a la terra i el nostre vellet, commogut, creia estar en presència del sagrat, en aital paratge secret on el cel havia arrelat a la terra. «Oh! Natura meva, ara m'adono que no tot és desesper. El contemplar-te m'omple de joia!» Amb delicadesa, intentant no molestar la tranquil·litat de la bassa, en prengué una mica i com aigua viva sentí que més que calmar la set, calmava sa vida. El moviment intern dels seus pensaments, abans caòtics i punyents, esdevingué gràcil i suau, vehicle de bones noves i records dolcíssims. Ara recordà el primer petó i l'amor ardent dels amants ingenus; abraçats sota l'ombra de les palmeres, la paraula secreta dita a cau d'orella forjava, amb la força del sentiment, un vincle etern i efímer. El primer petó, com una epifania, deixà pas al sorgiment de les llums i el Premià que tant estimava començà a reflorir. Els pensaments dansaven en simfonia mostrant un univers nou ple d'esperances. La jove cara de s'esposa, els seus fills corrent per la Gran Via, la missa dels diumenges on, amb una solemnitat que feia esperonar, els feligresos es donaven les mans cantant «Al·leluia! Al·leluia!». Tot el poble transmutà llur essència i ell, delerós de futur, acompanyà aquest ressorgiment espiritual trencant llur crisàlide. El jove egoista i egocèntric deixà pas a l'adult. Les associacions de veïns que intentaven reivindicar la memòria històrica, els vestigis romans i ibers, els caus, els esplais i els grup de litúrgia passaren a formar part del seu quefer quotidià. Com van lluitar els amants de l'arqueologia perquè les runes romanes sobrevisquessin a l'especulació de la construcció! Certament, Premià creixia però llur identitat s'anava desdibuixant; els camps de pagès esdevingueren urbanitzacions, fileres de blocs de pisos que, a mode de gàbies d'ocells, guardaven les noves generacions i els nouvinguts. El tren, com una llarga artèria, connectà la petita vila amb Barcelona i, com que la potència d'un no és proporcional a la de l'altra, el nostre vellet va veure, amb lànguida tristor, com el seu poble, abans digne i únic, es convertí en un lloc per anar a dormir després d'un jorn de feina a la urbs. Fruit d'aquesta dinàmica, la gent començà a mirar-se només a sí mateixa i el seu món acabava al llindar de casa seva. El desesmava, especialment, la renovada comunicació amb el jovent. El llenguatge estableix els límits del nostre món i llurs usos demostren que hi han molts mons en el món. Nogensmenys, pregonà la màxima salvífica que temps enrere trobà davant de Crist, predicant, no la paraula de Déu, sinó l'amor pel poble. A la biblioteca, a les escoles i instituts i, en general, allà on el deixaven; el club social l'Amistat fou testimoni de moltes de les seves xerrades. La llengua dansava delerosa quan parlava de la marina mercant premianenca que viatjava fins als mars d'Amèrica llatina o quan, inflammat literàriament, citava les obres de Martí Rosselló o Valerià Pujol. I, amb aquesta praxi de conferenciant, s'adonà que la finalitat era allò que donava força al seu cos i la seva ment; la finalitat de convertir Premià en una vila il·lustrada, on el gentilici s'honorés amb la paraula grega usada per designar aquells que pertanyien a la polis: ciutadà i preminanec. Com inflamà el seu pit aquest record!

Joiós arribà, per fi, al final del seu peripatètic recorregut i, en guaitar la petita ermita, notà la transmutació total del seu esperit. Pujava carregat de pedres i ara aquestes eren pa. Sobtadament,

uns somriures juvenívols el tragueren del seu estat de paroxisme. La claredat lunar es vessava amorosament sobre l'extensió d'herba fresca que suaument protegia els peus dels nens que jugaven fent cabrioles i estrèpits. Sota els arbres, disposats amb petits fanalets, tovalloles i draps que, a mode d'estovalles, servien per disposar les viandes del sopar, les famílies se'ls miraven despreocupats. Palplantat, eixordat i sorprès pels crits alegres de la quitxalla, se'ls quedà mirant meditatund. Ningú s'adonà de la seva presència i l'escena esdevenia de forma natural. La vivacitat dels joves contrastava amb la parsimònia de la majoria de pares que, absorbits per la claror artificial de les pantalles, feien fotografies o teclejaven amb força. D'altra banda, les paraules que escoltava el feien esgarriar i notava com la renovada joia s'escolava, fugint del seu esperit. On eren els cants a la natura? On era la paraula despullada, sincera i propera que agermana els cors? On era la comunitat d'homes i dones? On era aquella paraula que traduïm com reunió i que l'eximia llengua grega anomena església? La quantificació de les coses, l'enveja velada, la ignorància volguda, la mirada superficial... Xerrameca i res més! Encès de ràbia els volia cridar: «Com us atreviu! Que no sabeu del món del que veniu! Heu perdut les orelles!» Enfastijat apartà la mirada que reposà instintivament sobre els nens que, concentrats en el joc, mostraven una sinceritat impossible d'aconseguir amb la paraula. Corrien, dansaven, saltaven, reien, s'abraçaven, s'empentaven ... la vida es manifestava en ells amb tota la força, com les flors fresques i radiants. En la seva activitat es patentitzava una joia per l'existència que ell ja havia perdut. Però què contemplaven ara els seus ulls! Un vailet mirava esforçadament els brins d'herba i, tractant de no aixecar remor, com un petit felí, s'acostava a un grup de cuques de llum que ballaven sobre unes flors boscanes. Ràpidament, un grupet de nens l'imità i, com jugant a pica paret, mesuraven cada moviment per no espantar-les. Quan ja eren a tocar es van estirar suaument sobre l'herba per contemplar el ball de les cuques. De sobte, una de les criatures començà a plorar i una dona embarassada s'atansà i l'abraçà. Una nena, al veure aquell plor desconsolat, agafà una flor preciosa i li donà. Ambdues cantaven: «Deixa de plorar, que l'amor tot ho cura i has de tornar a jugar». Aquella tonada fineta contagià als altres nens i, entre rialles i empentes, un cor de veus estridents s'alçà sobre el silenci repetint la cançó. Els pares els miraven amb sorpresa, fins i tot, condescendents amb aquella actitud tan barroera que feia impossible que els marits parlessin d'esports, futbol o diners. Aquest cant, però, havia penetrat tot l'ésser del nostre petit vellet. El seu cor ara palpitava amb força, nerviós, sentia que la veritat es desvelava en aquell moment. «Ara veig com el Sol despunta en la nit! Ja sóc vell i toca retirada però, tal vegada, l'albada pot ser dolça doncs he vist el futur en el present ¡el tinc davant! Sóc vell i el meu món ja no hi és i, per amor, m'aparto per deixar-vos lloc. M'inclino! M'inclino davant vostre i vers l'esperit d'allò que vindrà i desconec. M'inclino petites criatures perquè vostre és el demà.» Una remor com d'onades l'arravatà trencant el fil dels seus pensaments i una olor, com d'ortiga fresca, encisà el seu nas. «Ara ja no haig de menester cap ruta» es digué, i amb serenor s'endinsà en un bosc sense camins.

Primer premi modalitat poesia

La pell de l'aigua

Àngel Fabregat Morera

Rozan sus ojos mi corazón,
y su boca me habla como el mar y la arena.
Miguel Florián

Una noia d'aigua flueix
pels solcs de les nits fins al fons del mar
dels somnis més atrevits.
Llavors un Neptú fa agitar les onades
del desig perquè la sal ressequi els llavis
i la saliva costi d'empassar-se.

Cerco petxines en el passat més dolç.
Les guardo en una capsa de sabates sense sola
que duia el dia del casament de la lluna i el mar.
Només ella sap exercir una atracció gravitatòria
per fer recular les aigües de l'home tenaç.

Com un ocell de mala branca
espera que el cel presenti tempesta
i s'amaga entremig de la bromada,
ara, només sóc el ressò de la tronada.

Em vaig fent gran i m'adono
que allò que abriga són els records
que abans me'n desvestia.
En un butxacó interior,
guardo en un sobre de melangia,
un amor va i un camí on em perdria.

Davall de la pell de l'aigua hi ha corrents
que t'arrosseguen fins al regne de les algues,
on una altra llum conforma l'estrany destí
d'una natura que tremola quan s'encén la mirada.

Acarono les escames de les hores
i noto el lament del mar.
L'halitosi dels homes que ens governen
em fa mirar cap a un altre costat.
Hi ha massa escuma oblidada
d'onatges menystinguts
trepitjada a les platges del dia a dia.

A la mà mendicant del capvespre
li deixo una almoina de llum
perquè la desi a la butxaca de la nit.
Com una lluernia que cerca la claror
conjuro un nou temps i guixo fort
sobre la rosada que entela l'ànsia
d'un altre demà millor.
L'oreig segat a dalla de l'esperança
s'enfeixa a l'era on es baten els somnis.

El camí transitat entre tu i jo
està pavimentat de fulla morta
d'uns arbres que van deixar de donar fruit.
Va ser un dia que com un ocell de renovat plomatge
et van desencantar les meves branques.
Aleshores, em vaig adonar que l'amor
és un arbre que la seva ombra
et pot confondre si te'l mires a hores baixes.

Si obres les cortines de la casa de pedra
veuràs el paisatge desolat que et presento.
Si fa un dia de paraules clares,
a l'horitzó contemplaràs els cims
que vam pujar en aquells jorns d'enardiment.
Ara, per sempre, les neus hi han perpetuat.

De manera ordenada
vaig posant maons de silenci
per tapiar tot allò que em trasbalsa.
El ciment del desencís
va engalzant l'un amb l'altre
mentre les persones que m'estimen
m'assequen la suor.

Em dona la sensació que la vida és una bastida.
De vegades, em fa sentir segur i no tinc por a l'altura.
Però, hi ha el dia menys pensat que un petit cop de vent
fa que es mogui una mica, i de cop, tot és tan fràgil.

Al final la vida i l'amor són com els trens
quan de petits els veiem passar a ran de via.
La seva estela ens feia tancar els ulls,
ens despenjava i ens ficava un ai al cor.

Regalim

Al palmell de la mà
duc una altra alba caiguda.
Com si fos un glop d'aigua,
la preservo tot el que puc,
però gota a gota
se m'esmuny fins a terra
on la pols del camí la devora.

Regust agre

Tinc un regust de ginebra rància de la nit passada.
He estripat tots els poemes que he escrit
i els he llençat per la finestra.
Uns vianants han mirat cap al cel
sense donar cap importància al bombardeig.
Un nen que avui no ha anat al col·le
es distreu recomponent la destrossa.
Els dóna sentit.

Refugiat

T'he demanat asil polític
amb una carícia
fugint del meu món
de camps devastats
com faria qualsevol desesperat.
Ara, només he d'esborrar
tots els camins de retorn
a la meva enrunada casa.

Un dels nostres

Uns nens juguen al carrer
amb una pilota imaginària.
Quan passo amb el cotxe
paren i el més gran l'agafa.
Un dia vaig passar caminant
i un va xutar i els altres
es van ficar les mans al cap.
Vaig fer veure que m'havia
impactat a la testa.
Des de llavors, sempre em saluden.

Influx

Les nits de lluna
plena els meus delers
arriben dòcils
fins a la teva porta.
Truquen sense fer soroll.

Temps que corren

Tindrem fills d'ales de paper de fumar
amb els pics sempre oberts
esperant que tornem al niu
per omplir-los de delicadeses.
Els farem lliures com nosaltres,
anellant-los per si un dia es perden
rere les muntanyes esveltes dels nous temps,
on cada segon et diu adéu i tu ni te'l mires
amorrat al mòbil cercant l'ahir.
El temps és una música que no s'escolta.

Aparences

Entaforem a la rentadora
del diàleg sensat
la roba bruta del dia
confiant que sortirà impol·luta.
Però, de tant en tant,
durant el centrifugat
t'adones que en una de les butxaques
d'uns texans t'hi has deixat
el somriure que ara mostres
descolorit i arrugat.

Nit de pluja al parc

Quan ets pluja surto de casa a buscar-te.
Obro la boca perquè la set enfolleixi
amb cada gota que es precipita.
La teva humitat indòmita ressona
a la meva gola com el crit callat
d'un suïcida temptant la gravetat.
El líquid embull dels teus cabells negres
m'atrapa en les espellifades nits embegudes.

Tothom ho sap

Un vestigi insondable de solitud en la mirada
és arrodonit pel vent constant de les hores.
Una alba tossuda emergeix rere la muntanya
tibada de cada jorn bastit amb voluntat.
A la sorra bullent del passat van arribant
espargits objectes d'un naufragi silent.
Les nits d'insomni dins d'ampolles negres
de vi ranci dels maldecaps de sempre
són esbravades per tempestes indulgents.
Els ràpels d'estar despert de vegades són dolorosos.

Relat Curt: a partir de 15 anys

18

Premi de la modalitat relat curt

Cinc hores de vol

Maria del Mar Martí de Ahumada

Dimarts, 15.00 hores, sortim de casa. L'acompanyo. Està una mica nerviosa. Que a ella no li agrada volar ho sap tothom, però és conscient que sovint cal agafar un avió quan es vol arribar a depèn quina destinació. De camí cap a l'aeroport, un parell de llàgrimes i prou, diu no voler fer un drama d'això. Arribem puntuals, estrany en nosaltres, però hi ha situacions que no accepten demora. Tot i el nus a la panxa, avança pels passadissos amb el pas ferm de qui sap que la por és un enemic a vèncer quan la destinació val la pena. En el mostrador de facturació hi deixa una maleta plena d'inseguretats, es treu un pes de sobre. A continuació, una hostessa molt amable la rep i l'acomoda a la seva butaca. Aquesta vegada li ha tocat finestra. El personal de bord continua tenint aquella calidesa humana excepcional que recordava, això la tranquil·litza. L'hostessa marxa però li anuncia que ara tornarà amb les begudes. En poc menys de dos minuts, l'hostessa torna vestida d'infermera amb les begudes intravenoses a punt: 3, 2, 1... agafa aire... i ja està! Una petita fiblada a la mà esquerra li indica que l'avió s'enlaira. Ja porta la via col·locada. Sap que li queden cinc hores de vol, només podrà aixecar-se per anar al lavabo, la resta del temps l'haurà de passar com pugui, llegint, parlant amb el del costat, dormitant, en definitiva haurà d'intentar distreure's. I això és el que fa. Les pors inicials s'esvaeixen a mesura que transcorren els minuts.

Dedica una estona del temps a intentar donar un sentit al perquè de la seva recaiguda, tal i com ha anat fent en els últims mesos. Per què un altre cop, si ella ja havia après molt d'aquella experiència viscuda ara ja fa set anys? Si té tres nens preciosos caiguts del cel després que li extirpessin la matriu i els ovaris amb només 33 anys, i donava gracies cada dia per allò... Per què doncs? En fi, com que sap que la resposta és un conjunt d'idees entrelaçades, que només obtindrà amb la perspectiva del temps, decideix enfocar els pensaments cap a temes més banals. Així que xerrem, berenem, ironitzem sobre la situació i ens en riem d'ella. Ella diu: "D'aquí uns dies no tindrè un pèl de tonta", i jo penso que mai no l'ha tingut. M'encanta veure-la així!

19

Passen les hores, comença el conte enrere. Ja només queda l'última hora de vol. Quan acabi, haurà acabat la primera de les sis etapes d'aquest vol tan especial amb destinació a VIURE. Ara entra l'hostessa-infermera, li canvia la beguda, els seu somriure la fa còmplice de la situació, última dosi del dia.

I en 3, 2, 1... via fora, desconexió! El vol ha finalitzat. Ara cap a casa, a recuperar-se del jet-lag que, en aquest cas, arriba amb 48 hores de retard respecte al d'un vol convencional. Però ja sap com portar-ho: sofà, medicaments a prop i una bona dosi de paciència l'ajudaran a passar-ho millor. I després ja només li quedaran cinc vols més...

Dedicat a la meva estimada germana,
perquè a tu et cauen els cabells, però a mi em cau l'ànima.

Grup F: de 15 a 18 anys

Primer premi modalitat prosa

Multidimensionalitat

Paula Lopez Parra

La sala ha quedat a les fosques durant uns interminables segons. De cop i volta un focus de llum blanca il·lumina l'escenari incidint directament sobre la noia que s'hi troba a sobre, ben quieta i somrient. Sota aquell resplendor sembla un àngel, tota ella claror i ulls brillants. Potser és fins i tot massa pàl·lida per a aquell focus blanquinós. La música comença a sonar i la seva veu envaeix el petit teatre, fent que a poc a poc se senti més segura dalt de l'escenari. Quan canta totes les preocupacions que li ronden el cap desapareixen, i a mi m'inspira d'una manera inefable. Escoltar-la és com sentir els ocells o les onades del mar: un so suau però estrident, delicat però ferotge. Em produeix tantes sensacions que sempre duc als concerts la meva petita llibreta d'idees, i a mesura que l'Allie canta, a mi em sorgeixen nous mons d'entre les mans. Escriure i escoltar-la alhora és apassionant, i els seus recitals se'm fan sempre massa curts. Baixo el cap i observo els gargots a la llibreta. La meva lletra és gairebé intel·ligible a causa de la gran dificultat d'haver d'escriure sense mirar el paper, però és que no em puc perdre ni un sol moviment que la meva amiga faci a sobre l'escenari. Em captiva.

En acabar el concert encenen els llums del teatre, i jo m'aixeco ràpidament per trobar l'Allie i felicitar-la. Veig com surt corrents des d'un costat de l'escenari i arriba fins a mi amb un somriure d'orella a orella.

—Com ho he fet? Creus que ha estat bé? Que li deu haver agradat a la gent?

—Allie, ha estat genial, com sempre. Cantes de meravella i aquesta nit ho has demostrat — li responc amb sinceritat.

—Gràcies, gràcies, gràcies! —diu amb un to de veu clarament emocionat—. M'encanta que siguis aquí, Pol. Em tranquil·litza veure't entre el públic. M'inspires per cantar millor.

—Doncs tu m'inspires per escriure millor, quina perfecta simbiosi. — Li ensenyo la llibreta i ella em mira amb misteri.

—Ara m'has recordat una cosa... després de sopar ho veuràs.

Sortim del teatre quan passen uns minuts de les 9 de la nit i ens dirigim al nostre emplaçament preferit. Tota la vida havíem adorat el restaurant italià que hi ha a mig camí entre la biblioteca i casa seva. Al principi hi anàvem per comoditat, però poc a poc es va tornar una espècie de ritual sopar allà cada divendres, i potser en qualsevol altra ocasió que es presentés. És un local senzill, amb molts clients però amb espais arraconats i íntims per poder parlar sense que ningú escolti les teves converses, i a més a més tota la carta —ja l'havíem provada sencera— és deliciosa. Ens saluden a tots dos en veure'ns entrar, però noto que una de les cambreres, que té la nostra edat, em saluda massa intensament cada cop que em veu. L'Allie se la mira discretament, i quan som a taula i el sopar demanat, em diu:

—Crec que li agrades a la nova cambrera.

—Molt observadora, amiga. Però ara mateix estic en una relació amb una noia que he conegut al teu recital — faig broma.

—Uhhh.... — l'Allie em segueix el joc—. Com es diu?

—Bé, encara no té nom, però tinc el pressentiment que molt aviat serà una gran novel·la. I a tu, com a bona fanàtica de les meves obres, t'encantarà.

—Pol, m'encanten les teves històries. Em moro de ganes de llegir-la.

Els meus pares em consideren un noi estrany. No m'agrada massa sortir de festa, ni fer esport, ni qualsevol acte que requereixi socialitzar en excés. De tant en tant surto amb els amics de l'institut, però amb qui comparteixo més coses és amb l'Allie, que és amb diferència la noia que més m'entén i que més anys m'ha suportat; exactament, des que érem petits. Ella viu capficada en la seva música i jo en les meves novel·les; les passions ens uneixen. És la meva millor amiga, i per això és l'única a qui ensenyo els meus projectes quan no són més que idees en estat naixent. Escriure és la meva particular màgia, sóc capaç de crear-ho tot a partir del no res. No hi ha restriccions, hi ha mil històries dins meu. La màgia de l'Allie és sens dubte la música, i com que jo sempre he estat un negat per als instruments, faig equip amb ella escrivint cançons.

El sopar passa tranquil·lament com sempre ho fa, fins que l'Allie treu un petit paquet allargat de la seva bossa i me'l passa per sobre la taula. Em quedo sorprès mirant-lo; no és pas el meu aniversari, ni estem celebrant res en honor meu.

—Què és això? No es el meu aniversari ni res per l'estil...

—Ja ho sé. Només és un petit detall.

—T'hauria d'haver fet un regal jo.. ha estat el teu recital — responc indignat.

—Obre'l — m'insta la meva amiga.

Neguitós, agafo el petit paquet entre les mans i trenco el paper. Em trobo una capsa verda estreta i allargada, que obro amb cura. Dins la capsa apareix una ploma summament perfecta, delicada i ben segur, cara. No sé què dir, així que aixeco una mirada interrogant cap a la meva companya i li demano una explicació silenciosa.

—No m'hi he pogut resistir... ho sento — em confessa.

—Allie és... és preciosa.

—Vull que escriguis les teves històries amb aquesta ploma. Estic convençuda que és perfecta per a tu. És molt suau, així no et deixaràs la mà mentre escriguis.

—Però... com puc agrair-t'ho? No puc acceptar-la si..

—Saps què? —em talla amb un to de veu clarament emocionat—. Escriu-me una d'aquelles novel·les negres que tant m'agraden. —. L'Allie és una apassionada de la lectura així com ho sóc jo, però la fascinen les històries d'assassinats i misteris.

—Si m'ho demanes així... I tant que l'escriuré!

L'Allie em somriu càlidament i continuem xerrant de camí cap a casa. Vivim ben a prop, així que ens acomiadem al pati de casa seva i jo continuo carrer avall fins arribar a la petita casa que fa cantonada. Quan obro la porta, els meus pares em pregunten com ha anat el recital, però decideixo fer-los un resum en un parell de frases i corro cap a la meva habitació, el meu refugi. Sec a l'escriptori i observo la ploma que m'acaben de regalar. És tota de color negre i daurat, molt clàssica, però m'atreu d'una manera inigualable. Poso música i tanco els ulls tot agafant la ploma amb la mà esquerra. Davant del paper en blanc sento l'impuls de transmetre tot el que penso. Em sento el noi més poderós del món amb aquest secret entre les mans. L'escriptura materialitza les paraules fugaces amb què l'ésser humà es comunica, les torna perpètuas i vertaderes, les converteix en guanyadores contra la lluita del temps. Les meves mans sembla que es mouen soles al paper, fluides, ballant una dansa que només el meu cor entén. La història brolla de mi com l'aigua d'una font encesa, amb facilitat i sense presa. Si aquella història és per l'Allie, ella en serà la protagonista: "El semàfor estava encara en vermell quan l'Allie va creuar. Estava massa impacient per arribar a casa. Tant, que no es va adonar del cartell vermell que cobria el vidre del restaurant italià que tant li agradava. El local tancava. No podien mantenir el negoci. Però l'Allie va córrer cap a la seva habitació, necessitava compondre una cançó per la seva àvia."

Sobresaltat, deixo anar la ploma quan la mare em diu que me'n vagi a dormir. És de matinada, així que decideixo fer-li cas: ja és massa tard per pensar en assassins. Endreço els papers automàticament mentre observo la profunditat del negre de les meves lletres i em fico al llit.

Al dia següent em desperto aviat i m'assec de nou a l'escriptori. Parpellejo una estona quan miro la història: la negra tinta de la ploma s'ha tornat, en el transcurs de la nit, en una tinta grisa i trista, com aquella que queda als fulls mal impresos. Agafo el paper i el poso a contrallum. La tinta sembla haver-se absorbit al paper, però no hi ha res tacat. Vaja, potser estic massa adormit encara! Serà millor prendre l'aire i anar a la biblioteca a buscar nova inspiració. Em vesteixo a corre-cuita i després d'esmorzar en cinc minuts, agafo la història i la ploma i surto per la porta de casa. Necessito rodejar-me de literatura durant una estona. És el secret dels grans escriptors, així com els músics escolten sempre bona música, un bon escriptor ha d'estar rodejat de milers de llibres i llegir-ne encara més. Passo per davant de casa l'Allie, però continuo el meu camí sense aturar-me. Estic a punt de travessar el parc quan veig un cartell vermell als vidres del restaurant italià. Encuriós, creuo el carrer i m'hi apropo per llegir-lo abans de continuar el meu camí. En lletres clares hi ha escrit: "El restaurant tanca per la impossibilitat de mantenir el negoci. Local en venda". Em quedo glaçat. El restaurant tanca? En venda? Començo a donar voltes sense entendre res. És un dels restaurants amb més clients del poble, no és possible que tanqui. Miro desesperat per tots els vidres, buscant en va algun dels amos o potser algun dels cambrers. Necessito saber més del que ha passat. Ahir a la nit havia estat sopant allà amb l'Allie i no hi havia cap cartell que informés del tancament del negoci, i a més a més cap dels cambrers, ni tan sols la noia que em somreia, ens havien comentat res. Des d'on sóc veig la taula on havíem estat parlant, on em va regalar la ploma... Jo havia escrit sobre el tancament del restaurant a la meua història! Allò no podia ser una coincidència. Potser l'Allie m'ho va comentar ahir i no me'n recordo. Agafo el telèfon i truco ràpidament a la meua amiga. Són les 9 del matí, una mica massa aviat per ella, així que espero impacient que despengi, i quan ho fa m'arriba la seva veu acabada de despertar:

— Què passa, Pol?

— Perdona que t'hagi despertat un dissabte al matí, però t'haig de donar una mala notícia.

— Què? Què ha passat? Estàs bé? — noto la seva veu alarmada.

— Sí, tranquil·la... però... han tancat el restaurant italià — li dic sense embuts.

— El nostre restaurant italià? Però si ahir a la nit tot estava perfecte.

Aleshores, l'Allie tampoc en sabia res. Que a tots dos ens hagi pres la notícia per sorpresa em deixa inquiet. Potser hauria de comentar-li l'estranya casualitat de la història.

— D'acord, després de veure que no sóc l'únic sorprès t'haig de demanar que no riguis amb el que et diré. Ahir a la nit vaig escriure que el restaurant italià tancava. Hi ha el mateix cartell vermell que jo vaig descriure. Penses que estic boig?

— No, Pol, només penso que és una coincidència bastant graciosa, o en aquest cas, bastant macabra. M'encantava el restaurant i no entenc què ha passat. — Es clar que té raó. De vegades em va bé escoltar el realisme de l'Allie per no acabar als núvols. — Però canviant de tema... ahir a la nit després de tornar a casa em va trucar la meua àvia i vaig tornar a sortir per visitar-la. No li ha passat res, no t'espantis... però vaig tenir una sensació ben estranya i vaig decidir escriure una cançó per a ella.

— Allie... — Una cançó per la seva àvia! — Vas decidir escriure la cançó ahir a la nit? No m'ho havies comentat abans?

— Sí, ho vaig decidir ahir a la nit. Es pot saber què et passa?

— La història, Allie. Vaig escriure que et saltaves un semàfor i tornaves a casa ràpidament per

posar-te a escriure una cançó per a la teva àvia.

— Com saps que em vaig saltar un semàfor? — pregunta alarmada.

— No ho sé Allie, només ho vaig escriure. I ara tot està passant — responc angoixat.

— On ets?

— A la porta del restaurant.

— D'acord. Ens veiem en quinze minuts al parc. Tu intenta calmar-te.

Penjo el telèfon i torno a creuar el carrer per asseure'm al primer banc que trobo buit. Tinc temps suficient per treure el relat de la carpeta i rellegir-lo per sobre. Em quedo gelat quan recordo com continua la història: un assassinat al carrer just davant de casa de l'Allie. Tanco els ulls i intento imaginar el que ella faria en el meu lloc. Trec la ploma i escric ràpidament una descripció de com anirà vestida la meva amiga: uns texans negres, unes bambes blaves de tela i una samarreta blanca sota la seva jaqueta de cuir. Els quinze minuts se'm fan eterns, així que començo a fer esquemes als marges dels fulls. Sempre he pensat que la identitat humana és en si una narració, però mai hagués cregut que fos capaç de travessar la fina línia que em separa de la imaginació. Potser la multidimensionalitat que ens defineix com a humans va més enllà i és capaç de fer realitat les dimensions de les meves idees. O potser simplement m'estic tornant boig.

Quan l'Allie arriba em sorprèn gargotejant sobre la vida i la ficció, però retiro els papers d'ella, no vull que els llegeixi. Veig que va vestida exactament com l'havia descrita, i això em fa mirar de nou la tinta al paper: és de color gris. Miro l'Allie amb ulls desorbitats.

— Pol, per què em mires així?

— Acabo de fer una prova... — li passo el paper on he escrit la seva descripció i espero a que la llegeixi.

L'Allie conté l'alè i em mira sorpresa.

— Què més has escrit Pol?

— Res important. El que més espanta és la història que t'estava escrivint. He matat algú. He matat algú a qui ni tan sols conec Allie, i davant de casa teva.

— Has escrit un assassinat al relat?

— Com em podia imaginar que passaria això?

— Quan he sortit de casa no hi havia res estrany... hem de tornar-hi ara mateix.

Ens aixequem de cop i correm esfereïts mentre li faig un breu resum de les meves sospites sobre la ploma i la tinta que s'absorbeix misteriosament. El cor em va a mil per hora, no tant per la corredissa com per la por que em fa descobrir que algú pot haver mort per culpa meva. Tot al meu voltant es queda congelat de cop quan trobem en mig del carrer, davant de casa de l'Allie, el cos sense vida d'un home.

Segon premi modalitat poesia

He de dir-t'ho

Arnau Torres Nadal

Amb la teva tímida mirada tot comença,
el còctel de fragàncies m'embriaga,
el bategant i rogent cor s'accelera.

La mel dels teus ulls, la teva apassionant mirada,
travessa la meva sinuosa ànima deixant, tant sols,
un cor nu i descobert només a l'abast
de les teves suaus i càlides mans.

El delicat rostre, innocent i sincer,
les suaus galtes sempre roents,
subtil somriure que se t'escapa quan et miro,
admirant la teva enlluernant bellesa natural.

Amb discreció fuges de tu mateixa.
No amaguis la teva bellesa rere la daurada i sedosa cabellera.
No amaguis aquells irresistibles ulls que no em puc treure del cap.
Amaga la vergonya i treu el ferotge valor que tens dins teu,
no ets igual als altres, ets trencadora i sé del cert que sempre ho seràs.

L'esperança sempre torna quan sento la teva dolça veu cantar,
em recorda la meva, que en temps passats,
hauria desitjat combinar amb la teva,
i la nostra harmonia junts fer realitat.

Una amarga i cristallina llàgrima acaricia, rellicsa
per la meva desesperada i ansiosa cara,
una llàgrima d'alegria i passió,
arriba als carnosos llavis tendres, on mort,
consumida per l'eufòria que em produeix,
la teva màgica presència.

Tu em transportes a un món on tot és meravellós
sense preocupacions, sense pors ni temors,
un món en què només importa,
el que sentim i el que més desitgem.
Un món on hi ets tu.

Primer premi modalitat poesia

Bella Alosa

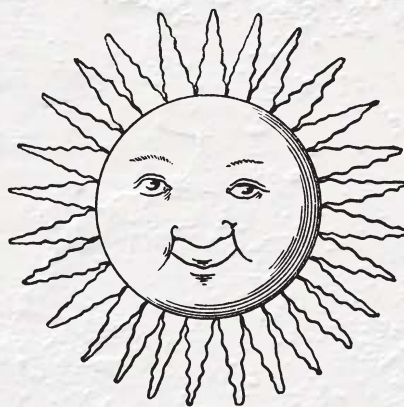
Júlia Grande Martí

Sóc com aquell desterrat minotaure
el condemnat que és objecte de burles
jo no sóc res i en el meu cos sóc pres
del laberint etern captiu en vaig caure.
Només tu, tu que ets plena de gràcia
en saps sortir, em mostraràs el camí
lliure per fi compliré el meu destí
tens el remei per la meva desgràcia.

Sóc com aquell ferotge capità
buscant terra i en el mar atrapat
fidel esclau amb l'eslora casat
tasca d'aquell que el rumb mai perdrà.
Ni tots els mars equiparen les llàgrimes
de Tristany de qui Isolda és separat
com un naufrag rei de la immensitat
per l'angoixa de quedar-me a les naies.

Sóc com aquell gran astre solitari
rei del dia que persegueix la nit
ferm servidor que sempre cerca el llit
senyor del foc de la sort és contrari.
Rei Hèlios és l'etern condemnat
als eclipsis amb Selene es trobarà
només llavors el destí es complirà
recompensats els ulls hauran creuat.

Bella alosa de gràcia n'ets plena
del meu desig ara n'ets la imatge
del meu estat única responsable
com de Paris ets la meva Helena.

Grup E: 3r o 4t d'ESO

Segon premi modalitat prosa

Les fletxes trencades que podien arreglar cors

Marina Bort

L'alarma del mòbil va ressonar per tota l'habitació indicant que ja era hora de llevar-se per anar a l'institut. Però com ja era costum, la noia s'havia despertat un minut abans de l'hora. La Jane va girar el cap i es va trobar la foto d'ella amb la seva germana gran. Va somriure amb nostàlgia, va besar la imatge i es preparà per anar a l'institut. La mort de la Liss en aquell accident de cotxe va ser molt dura per a la Jane. Elles dues estaven molt unides, però amb el temps havia après a conviure amb allò.

Un missatge de la seva millor amiga la va fer tornar a la realitat. Si no s'afanyava, perdria l'autobús. Va agafar la motxilla i va marxar a l'institut. Allà tothom la coneixia. Era la que sempre somreia i feia feliç els altres. La que ajudava a tothom. La que tenia un cor d'àngel. A més, cal recalcar les seves bones notes i la seva participació a molts dels clubs del centre. Però no només la seva personalitat era única. El seu llarg cabell blanc i els seus ulls tan blaus com el cel cridaven l'atenció de molts dels estudiants d'aquell lloc.

Estava agafant unes coses de la taquilla amb l'Elina (la seva millor amiga) quan al fons del passadís va reconèixer la figura del Liam. Ell era el noi asocial. El que no tenia amics. El problemàtic. El que no somreia mai. Eren el contrari, segons tots els seus amics. Però la noia no el veia així. Des del dia que la va salvar d'aquell armari on l'havien deixat tancada uns nens que es volien burlar d'ella, la Jane el considerava el seu heroi. I amb els anys, aquesta admiració es va convertir en amor. Perquè encara que l'Elina deia que s'havia d'oblidar d'ell, la Jane no hi podia fer res. S'havia enamorat.

El Liam va passar per davant d'ella. Es van mirar als ulls un instant. Tot semblava anar a càmera lenta per a la Jane. Va ser un canvi de mirades molt intens, fins que un missatge de la seva mare la va fer tornar a la vida real. La mare volia que després de classe li portés a l'hospital una carpeta que s'havia deixat a casa.

Quan va acabar la jornada escolar, la Jane va anar a casa a buscar els documents de la seva mare i després va dirigir-se a la parada de bus que la portava directament a l'hospital. Va treure el mòbil i va connectar-hi els auriculars. Li esperaven 50 minuts de trajecte i no volia escoltar les morboses converses de les iaies que s'havien assegut darrere seu. Quan ja havien passat vint minuts, va decidir llegir el llibre que portava a la motxilla, però la carpeta blava de la mare va cridar-li l'atenció. Així que la va obrir. Era l'informe d'un home gran, d'uns vuitanta-tres anys. Resulta que havia sigut molt bon soldat a la seva època però ara tenia una malaltia crònica força greu i li quedaven pocs mesos de vida. La Jane, avergonyida d'haver violat la intimitat personal d'aquell senyor, va tancar la carpeta i va mirar per la finestra mentre pensava. L'home es deia Matthew Drear. D'alguna manera, la cara de la foto que apareixia a l'informe li resultava familiar. Quan va arribar a l'hospital, li entregà la carpeta a la seva mare i no va poder evitar preguntar sobre aquell pacient.

— És un home molt gran —li explicava la mare. — L'única raó per la qual continua viu és el seu nét. Cada tarda el ve a visitar. Hi ha nits que fins i tot dorm aquí. Són ells dos contra el món. Són tota la seva família.

La mare encara s'havia de quedar una estona, així que la Jane va decidir anar a donar una volta per l'hospital. Aquell lloc li portava molts records. De sobte va notar uns cops a les seves cames. Quan es girà, es va trobar un nen petit que duia un arc amb unes fletxes daurades i d'altres grises. “Vols jugar amb mi?” li va preguntar el nen. El seu rostre estava cobert de petites pigues com les que ella tenia. El seu somriure deia que era molt trapella, però la Jane no s'hi va poder negar. El nen va començar a córrer. La noia no parava de dir-li que no molestés a ningú, però ell, sense fer-li cas, va entrar a una habitació deixant la porta una mica oberta. Ella, exhausta, va trucar a la porta i hi va entrar. La sorpresa fou que el nen havia desaparegut. No hi era. Només hi havia la meitat d'una de les seves fletxes daurades. La fletxa tenia una mena de paraula escrita, però no es podia llegir. Faltava l'altra part. Quan va aixecar el cap s'adonà que un home gran la mirava divertit. Però no qualsevol home: era el senyor de l'informe de la seva mare. Ella, una mica avergonyida, es va disculpar per irrompre d'aquella manera a l'habitació i li va preguntar al senyor si havia vist algun nen. L'home va negar amb el cap. La Jane estava a punt de sortir d'allà quan l'ancià li va dir: “Per què no et quedes i li fas companyia a un home vell mentre espera el seu nét?”. Ella va somriure i va acceptar.

A l'altra banda de l'hospital, un jove alt i ros ajudava un nen a agafar el seu cotxe de joguina perquè s'havia colat a sota d'un cotxe de veritat. El Liam arribaria tard a veure el seu avi, però la mirada de súplica d'aquell nen que portava un arc amb fletxes daurades i grises li recordava la mirada que feia ell al seu avi quan volia que li expliqués un conte. Així que no va poder negar-s'hi. Quan per fi va aconseguir la joguina, es va girar i el nen ja no hi era. Només hi havia la meitat d'una de les seves fletxes daurades amb una mena de paraula il·legible.

— Genial. He perdut mitja hora per res — es lamentava el noi. La veritat era que ara ja no li quedava gaire temps per veure el seu avi. Des que el seu pare els va abandonar quan era petit, el Liam i el seu avi eren inseparables. Feia un parell d'anys, la seva mare va morir a un accident de cotxe. Resulta que havia begut més del compte i no va veure el senyal, ni el cotxe que venia de cara. Una noia uns anys més gran que ell també va morir aquell dia. Llavors l'avi es quedà com el seu tutor legal.

En Liam, capficat en els seus pensaments, va pujar a l'ascensor i va clicar el botó de la tercera planta. Però algú va entrar abans que es tanquessin les portes. Quan va girar el cap per saber qui l'acompanyava, s'adonà que era ELLA. Era la noia de la qual estava enamorat tota la vida. Era la Jane. La va conèixer precisament a aquell hospital quan tenien 5 anys. Ell havia caigut anant amb bicicleta per la muntanya i tenia una ferida molt lletja que s'estenia per tota la cama. La Jane estava asseguda a una de les cadires de la sala d'espera. Quan el va veure s'apropà ràpidament molt preocupada. Va agafar una tireta que tenia a la butxaca i la hi va posar al dit. Després li va fer un petó just a sobre de la tireta i li va dir que amb aquell petó es curaria més ràpid. Ell no tenia cap mal al dit, però el petó va funcionar. No li feia tant de mal la cama. Però el cor li anava massa ràpid. Aquella petita nena de cabells blancs com la neu, ulls blaus i amb pigues el va enamorar de seguida.

Les portes de l'ascensor es van tancar. La noia el va saludar tímidament i va pitjar el botó de la cinquena planta. Se la notava nerviosa, així que el noi va agafar aire i li va preguntar què feia allà. “He vingut a donar uns papers a la mare. Després he començat a jugar amb un nen petit per no

avorrir-me però ha desaparegut i només quedava la meitat d'una fletxa daurada. Però estava a l'habitació d'un avi i el senyor m'ha tingut parlant uns trenta minuts i...”.

La noia s'estava posant nerviosa. Quan tenia el Liam a prop sempre acabava dient tonteries. A més estaven a un ascensor. Això no ajudava gens, perquè ella era claustrofòbica. De sobte l'ascensor va fer un soroll estrany i els llums es van apagar. Un parell de segons després els llums d'emergència es van encendre però l'ascensor no es movia. La Jane va començar a hiperventilar.

— No, no, no... Això no em pot estar passant... AJUDA! Ens hem quedat atrapats a l'ascensor! — va començar a cridar i a donar cops a les parets.

Estava patint un atac de pànic. No respirava bé i les llàgrimes se li acumulaven als ulls. Llavors va tornar a la primària. El dia en què el Gillian i el Kyle la van tancar a l'armariet de la classe. Les parets es movien. L'espai era cada cop més petit. No li arribava bé l'aire. Però una veu la va fer tornar a la realitat. La mateixa veu que la d'aquell dia.

— Jane. Jane! Escolta'm. Concentra't en la meua veu, sí? — Les mans del noi estaven sobre les galtes mullades de la noia—. Parla'm de la fletxa daurada. La tens aquí?

La noia va assentir amb el cap i li va mostrar la fletxa. Ell, una mica estranyat, també va treure la seva part. Ella, sorpresa i distreta de la seva situació actual, s'adonà que les fletxes coincidien. Van ajuntar les dues meitats, estaven fetes l'una per l'altra. La punta de la fletxa formava un cor on hi havien gravats els seus noms. Un llum els va envoltar i el riure d'un nen se sentia per tot l'ascensor. Llavors la tendra veu de l'infant va ressonar als seus caps dient:

Definició amor:

És gel ardent, és foc gelat.
És ferida que dol i no se sent,
és un somiat bé, un mal present,
és un breu descans molt cansat.
És un descuit que ens dona cura,
un covard amb nom de valent,
un caminar solitari entre la gent,
un estimar solament ser estimat.
És una llibertat empresonada,
que dura fins a l'últim paroxisme;
malaltia que creix si és guarida.

Aquest és el nen Amor, aquest és el seu abisme.

Aquell llum va deixar de brillar. Els joves es miraven intensament als ulls. Si abans estaven sorpresos ara ja estaven descol·locats del tot.

- Què... Què ha sigut això? — va xiuxiuejar ella després d'aquell fenomen tan extraordinari. Era un moment massa íntim.
- No sé... — va dir el Liam apropant-se molt a ella.

Cap dels dos s'allunyava. Estaven tan a prop que els seus nassos xocaven. Els seus llavis estaven a centímetres de tocar-se. El cor els anava molt ràpid. Ella ja no hiperventilava per la seva claustrofòbia. Ell ja no estava preocupat pel temps que tindria per visitar el seu avi. Només volien estar l'un amb l'altre. Eren la meitat que els faltava. Van apropar-se més, van tancar els ulls i...

- I... què? Pare, necessito saber què passarà. No em pots deixar amb aquesta intriga. Tinc massa preguntes: l'avi es curarà? Els dos parlen del mateix accident de cotxe? Qui dimonis era aquell nen? Hi haurà petó o s'obriran les portes de l'ascensor i passarà com a les pel·lícules? Necessito saber-ho...

L'home va riure. El seu fill sempre havia estat ben dramàtic i curiós. Era divertit veure'l d'aquella manera.

- Fill, has d'anar a dormir. Demà hi ha classe. Bona nit, Erik.
- Sí, sí... Bona nit a tu també....

En Liam va besar el front del seu nen i va girar el cap. Recolzada en el marc de la porta es trobava la seva muller amb un preciós somriure al rostre. Portava el seu llarg cabell blanc recollit en una trena que deixava veure les seves peculiars pigues que tant li agradaven. La Jane va apropar-se a ell i s'assegué al seu costat, sense despertar el seu fill i recolzà el cap en l'espatlla del seu marit. Van enllaçar les seves mans deixant veure el parell d'anells amb forma de fletxa daurada, col·locats en els seus dits cor, com a mostra del seu amor. Els dos ja adults i casats s'adormiren allà, abraçats, recordant les paraules que havia dit el noi al seu fill.

Primer premi modalitat prosa

Desxifrant la meva vida

Maria Bernadó

Va sonar el despertador. Em vaig despertar, maleint aquell soroll diabòlic que cada dia em llevava a les 6.50 del matí per anar a treballar, però aquell dia jo l'havia programat a les 5. Serien els millors dies de la meva vida!

La meva vida girava entorn de la història, sobretot la de l'art. N'era una entusiasta, tot i que no m'hi dediquéss professionalment. De petita, la meva mare sempre em mostrava pintures i escultures egípcies, gregues, romanes... Però vaig haver d'estudiar dret perquè el seu pare volia que fos jutge. No hi podia posar cap pega, perquè fer dret m'agrada, però quan era més jove (feia 10 anys, quan en tenia 18) i estudiava a la universitat de Columbia volia fer història de l'art, que era al que realment em volia dedicar. Somiava a treballar en un museu, analitzant pintures, escultures i documents..., o en una revista, escrivint cada setmana sobre les exposicions d'art que es feien a Nova York... Però havia de tornar a la realitat. Una setmana abans algú em va trucar (a les 4 de la matinada!) a casa. No era estrany, a vegades hi havia algun assassinat i necessitaven un jutge perquè analitzés el lloc dels fets i em trucaven a mi, ja que sóc bastant bona fent la meva feina, però aquell dia va ser diferent: al telèfon s'hi va posar una senyora sud-americana (d'aquelles de la telefònica). Vaig despenjar el telèfon:

-És vostè la senyoreta Smith?-i jo vaig pensar: i per què m'ha de trucar a mi i a aquestes hores? Doncs resultava que vaig guanyar una rifa que van fer a la feina. El bitllet valia 10\$ però em va semblar raonable ja que el premi era un viatge a Egipte amb tot inclòs. La veritat, no m'ho podia creure... Al cap d'estar una estona parlant de les activitats, els vols i l'hotel vaig dir l'última frase, tota il·lusionada:

-D'acord, moltes gràcies!

-A vostè. I bon viatge!- vaig contestar i vaig penjar.

Una setmana després de la trucada estava jo recordant aquesta apassionant i trepidant història i vestint-me ràpidament, ja que el taxi que em portaria a La Guàrdia em venia a buscar a les 6... Vaig esmorzar el que vaig poder i vaig agafar l'equipatge. El taxista va ser puntual i m'estava esperant just davant de casa meva. Sort que era d'hora i ens podíem estalviar els embussos d'hora punta de Nova York. Després d'una hora en cotxe vaig arribar a l'aeroport, vaig facturar les maletes, em vaig prendre un cafè i me'n vaig anar a passar els controls. 20 minuts més tard ja era dins d'un avió que s'estava enlairant i on m'hi esperaven unes quantes hores que passaria llegint desxifrant jeroglífics egipcis, per passar el temps. Acostumava a anar bastant en avió. La meva mare era italiana, vivia a Florència, i la anava a veure de tant en tant. Treballava a la Galleria degli Uffizi, explicant les obres d'art als turistes xinesos i russos. De petita hi acostumava a passar les tardes contemplant obres com El naixement de Venus, de Boticelli, la Batalla de Sant Romà, de Paolo Uccello, La primavera, de Boticelli...

Nou hores després d'haver sortit, l'avió va aterrar fent forts sotracs. Quan vaig sortir de l'avió vaig comprovar que estava en un desert: estava enmig d'una tempesta de sorra. Vaig mirar cap amunt, a veure si millorava una mica el panorama, però l'únic que vaig veure va ser una cortina de sorra. Vaig arribar a la sortida de l'aeroport com si tornés de la guerra. A més a més em vaig esperar més de mitja hora perquè m'arribessin les maletes... però l'espera havia valgut la pena, l'endemà aniria a les piràmides egípcies! M'havien dit a la feina que els caminets eren bastant estrets i que, a vegades, fins i tot t'havies d'ajupir per, al cap i a la fi, trobar una habitació buida més petita que un lloc de pàrquing. Però a mi sempre m'havien semblat molt misterioses, les

piràmides. Sempre havia llegit que hi havia molts llocs que encara no s'havien descobert a causa de la difícil circulació dins d'aquesta enigmàtica construcció... Estava segura que si Indiana Jones, protagonista de les pel·lícules que més m'agradaven, existís, ja hauria trobat tot allò que hagués volgut. Al cap i a la fi, a les seves pel·lícules sempre passaven coses molt estranyes, o sigui que no crec que es pogués perdre pels passadissos, a no ser que l'Indiana fos amb en Marcus Brody, el director de la universitat on ell treballava i que s'acostumava a perdre en el seu propi museu...

Però la realitat era que jo hi anava a anar i veuria aquesta gran construcció. Vaig sortir a l'exterior, vaig anar a un taxi i li vaig demanar que em portés a l'hotel Cleopatra Luxury Resort Makaidi, un nom bastant llarg per a un hotel, la veritat. A la porta m'hi esperava un home molt guapo, dos o tres anys més gran que jo, que portava un cartell amb el meu nom... M'hi vaig acostar i em vaig presentar:

-Hola! Em dic Beatrice Smith...

-Hola jo em dic Robert Langdon!- tenia una veu de ràdio, profunda.- Jo sóc historiador d'art i treballa desxifrant jeroglífics a les tombes egípcies. També sóc arqueòleg i durant aquesta setmana seré la persona que t'acompanyarà a tot arreu explicant-te el que tu vulguis sobre els egipcis i la seva genialitat construint grans monuments!

-De veritat? Que bé, així estarem junts!--Paro un segon. Es pot saber per què he dit això?

-Si...- semblava sorprès amb la conclusió que vaig treure de tot plegat. Ens vam estar una estona mirant-nos sense saber ben bé què dir. Finalment ell va continuar parlant- Bé... ara et deixo anar a la teva habitació i situar-te una mica per l'hotel. El sopar és a les 8 del vespre i l'esmorzar a les 9 del matí.

-D'acord. Merci!

-Fins demà- va dir. I llavors se'n va anar.

Vaig entrar a l'hotel. Vaig anar a recepció i vaig demanar les claus de la habitació. L'hotel era enorme i molt luxós. Vaig anar als jardins i hi vaig veure unes piscines enormes amb unes vistes precioses. Vaig pujar a la meua habitació, una suite per cert, i em vaig posar el banyador que havia portat per si un cas. Em vaig passar 3 hores nedant a la piscina, com feia cada dia, i vaig anar a sopar. Tot era molt bo.

Vaig pensar que era al paradís... però trobava a faltar alguna cosa, més aviat algú... no l'havia vist ni una hora i ja em semblava que el conegués de tota la vida.

Me'n vaig anar a dormir pensant en ell, sense poder treure-me'l del cap.

Les vuit del matí. Em vaig despertar tranquil·lament, sense pressa, i em vaig un vestit que vaig comprar a Florència. Vaig baixar al restaurant i vaig veure que hi havia un esmorzar que podria ser fàcilment per a 300 persones que curiosament semblava més un esmorzar europeu que egipci, però què hi farem... A les 10 en Robert em va passar a buscar amb un Jeep enorme. Vaig pujar al tot-terreny, al costat de noi. Cap dels dos deia res. No suportava els silencis incòmodes, o sigui que vaig decidir parlar, dir el primer que em vingués pel cap:

-Ehm... On anem avui?- no estava gaire segura de que em volgués contestar cap pregunta.

Després del que li vaig dir ahir...

-Anem a un lloc que t'agradarà molt!- no semblava gaire enfadat...- A la piràmide de Gyzeth! Ja veuràs, és una obra mestra!

Durant la resta del trajecte, que no havia estat gaire llarg gràcies a la velocitat trepidant que agafava el cotxe, vam anar parlant sobre les nostres vides i coses que ens havien anat passant. Quan vam arribar a la piràmide jo em vaig quedar bocabadada. No havia vist mai un monument tan impressionant. Al veure'm així, en Robert em va agafar de la mà i junts vam anar cap endins.

Resulta que aquell dia estava tancada, però hi vam entrar igualment, ja que ell treballava aquí. Per dins tot era molt fosc i estret. M'ho imaginava pitjor: amb teranyines, amb unes parets que rasquen... però al cap i a la fi era un passadís com un altre qualsevol. Caminàvem ajupits per l'alçada de les parets i llavors vam arribar a una habitació buida, que se suposava que era on descansava el faraó enterrat però estava buit. Llavors en Robert em va explicar que aquí posaven al faraó, després que aquest passés tots els procediments necessaris per poder anar al cel, i el deixaven descansar per tota l'eternitat. També em va dir que ells creien molt en el Més Enllà, i que fins i tot tenien conductes molt prims que portaven a l'exterior perquè quan estès preparada, la seva ànima pogués marxar, deixant aquí el cos, descansant per sempre més. Vam sortir de la cambra del faraó i vam començar a sortir de la piràmide.

Al cap d'uns minuts, mentre corriem, en Robert va caure i es va donar un cop al cap i va perdre la consciència. Me'l vaig posar a sobre de la falda i vaig veure que li començava a sortir una mica de sang del cap. Em vaig espantar molt i, desesperada per poder-lo salvar, vaig començar a córrer pels passadissos buscant una sortida.

No en vaig trobar cap. Vaig continuar corrent i cridant:

-Per favor que algú ens ajudi! Per favor que algú ens tregui d'aquí!-Res. Només l'eco de les meves paraules desesperades que anaven corrent pels passadissos. Vaig decidir que el millor que podia fer era anar amb en Robert i vaig intentar pensar alguna solució per sortir del meravellós monument que s'havia convertit en un laberint. En aquells moments me'n vaig recordar que la meva mare a vegades em deia: "cerca e troba!". Quin sentit tenia això, en aquell moment? Vaig arribar a on era en Robert, encara inconscient. Em vaig agenollar al seu costat i em vaig posar a pensar... Vaig enfocar la paret que tenia davant meu i que donava accés a la cambra del faraó i vaig veure que hi havia una taca molt estranya. M'hi vaig acostar i hi vaig parar més atenció. Em semblava que ja sabia què era! Era una barreja que feien els egipcis amb mel i altres substàncies que enganxava molt i que, tot i això, curiosament es desfeia quan plovia i la pedra es trencava. Una vegada en un cas judicial em va trobar amb un senyor d'una religió molt estranya que creia que la màgia existia i, a part d'assassinar persones d'una manera molt extravagant, utilitzava la ciència antiga per fer creure a les persones que tot el que passava era màgia quan en realitat era ciència, dues coses que s'oposen. Vaig descobrir que havia figurat la seva mort i que després d'haver-lo enterrat va sortir de la seva tomba de pedra, que curiosament s'havia trencat des de fora. Al final van comprovar que va ser obra de la pluja, que va dissoldre aquella cola. Van trobar el delinqüent i el van condemnar a cadena perpètua. Gràcies a aquell cas em vaig tornar molt més rellevant en el món judicial d'investigació... Però en aquell moment el més important era aconseguir aigua... i, tot i que em sabia molt greu, li vaig haver de prendre la cantimplora al meu estimat Robert. Tanmateix havia de pensar que destrossaria una paret d'una piràmide egípcia, que era patrimoni de la humanitat, i em podria caure una bona multa... però aquesta era una situació de vida a mort per a l'amor de la meua vida... Llavors em vaig girar i el vaig mirar. Dormia com un angelet, amb una cara plàcida, com si no estigués ferit. Vaig agafar la cantimplora i en vaig llençar el contingut contra la paret. Instantàniament aquesta va caure a terra i va fer un terrabastall que probablement va fer tremolar tota la piràmide. Abans de fer alguna altra destrossa vaig agafar en Robert per l'espatlla i el vaig arrossegar pel forat. Sort que el camí no era tan estret com els altres...

Mitja hora després, mentre se m'anaven acabant les forces, vaig veure la llum. No la llum de quan estàs a punt de morir, sinó la llum del Sol. M'hi vaig acostar, agafant amb força a en Robert. Quan vaig sortir no podia veure res, aquella llum enlluernava massa i també havia estat molt estona a les fosques. Quan em vaig començar a acostumar a la llum vaig pensar que estava veient una al·lucinació: davant meu veia una sèrie de gent que anava vestida d'una manera molt estranya, arqueòlegs suposo, que m'estaven felicitant:

-Felicitats! Has pogut sortir de la piràmide!

De sobte en Robert, com si fos una mòmia, mai més ben dit, es va aixecar com si no hagués passat res. Sense preguntar-li com estava li vaig fer una pregunta:

-Digues que no estic somiant...- I em va pessigar la mà- Au! M'has fet mal!

-Això vol dir que no és un somni!- reia com un boig i em va fer un petó als llavis.-

Felicitats, has aconseguit passar les proves per poder treballar aquí!

No m'ho podia creure. Tot això havien sigut unes proves per poder entrar a treballar allà com a historiadora? No sé per què, sempre em passaven coses molt estranyes a la vida. Sense pensar-m'ho dos cops li vaig tornar a dir el mateix que li vaig dir el primer dia que ens vam veure, o sigui ahir:

-Així estarem junts, no?- se'm va acostar, em va acariciar la cara i em va contestar. -Sí clar! Estarem sempre junts!

Ara només quedaria dir que de sobte aquest món va desaparèixer i em despertava al meu pis de Nova York perquè el meu despertador havia sonat i havia d'anar a treballar, però no era veritat. Això era real.

-Què t'ha semblat la història, filla?- La miro. S'ha adormit. Miro en Robert, també s'ha adormit. Tanco el llum i jo també em desvetllo.

Segon premi modalitat poesia

Innovacions a la cavalcada

Gerard Vidal Salgado

Avui és cinc de gener
I s'acosten pel carrer
No són els mateixos reis
Perquè han canviat les lleis.

Harry Potter el primer
Recull cartes com carter,
I fa voltar la vareta
Al bon so de la trompeta.

L'Hermione va darrere
Surant damunt d'una esfera
Llibres per als més petits!
Que llegiran a les nits.

L'últim, el Ron, va en cavall
Armadura de cristall
Reflectint llums de fanals
Que els nens agafen amb pals.

Doncs en el meu món perfecte
Aquest és el meu projecte.
Fora allò repetitiu!
Fins i tot fer-ho a l'estiu!

Primer premi modalitat poesia

L'amistat

Lluc Pèriz Molins

L'amistat no té forma
L'amistat no té cos
L'amistat no te la dona
Un amic animós

L'amistat no és material
L'amistat no es pot tocar
Però l'amic sí que és real
A l'amic se'l pot abraçar

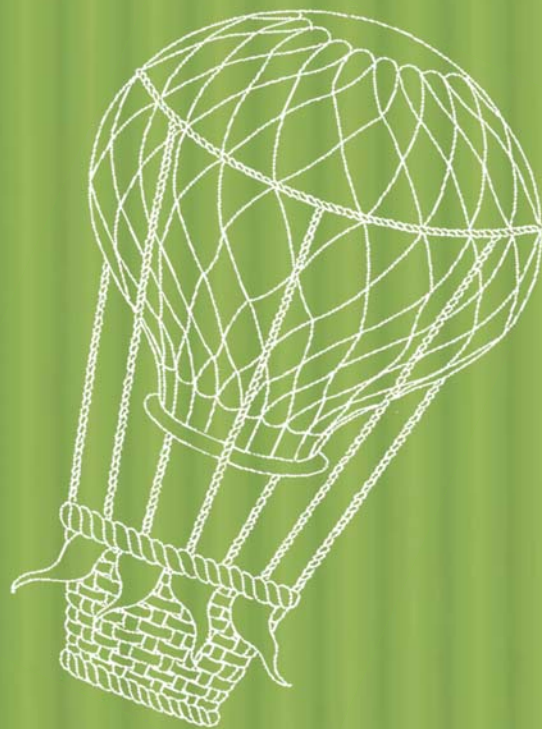
L'amistat és muda
L'amistat no té cap gust
Si un amic t'hi ajuda
Serà un sentiment robust

L'amistat no fa soroll
L'amistat no fa olor
És un amic el millor
Per fer-nos passar el dolor

L'amistat no té forma
L'amistat no té cos
L'amistat te la dona
Un amic de tot cor

Grup D: 1r i 2n d'ESO

38

Segon premi modalitat prosa

La història d'en Rahim

Aitor Company López

Hola, sóc en Rahim, tinc 10 anys i escric el que m'ha passat amb la finalitat que la gent s'adoni del que està passant al món i actuï en contra. I ho escric ara perquè crec que m'ha arribat el moment de deixar aquest món. Tinc uns soldats buscant-me i estic ferit amb un tret al turmell, per la qual cosa no em puc moure.

Ahir era un dia normal, com cada dia a Homs. Estava esmorzant abans d'anar al col·legi. El meu pare estava veient la televisió amb el meu germà petit Lamin. La meva mare estava preparant la meva bossa. Tot just vaig acabar d'esmorzar, vaig sortir de casa amb la meva bossa penjant a l'esquena i la meva mare es va quedar a la porta acomiadant-se de mi amb la mà. Em vaig girar per acomiadar-me jo també, quan vaig veure un petit projectil, semblant a una pedra, a punt d'impactar a casa.

-Mare, què és allò? –vaig dir assenyalant aquell estrany projectil.

Tot just es va girar, i quan el va veure, em va mirar als ulls i va dir “CORRE”! No m'ho vaig pensar dues vegades i em vaig posar a córrer sense parar. Quan vaig arribar suficientment lluny com perquè l'impacte no em matés, vaig girar el cap i vaig veure els meus pares i el meu germà sortint de casa. Però la bomba va impactar. L'onada expansiva em va fer caure d'esquena a la freda vorera. En aixecar-me vaig veure un grup de soldats lluitant entre sí uns carrers més avall. Vaig començar a cridar:

-Pares, Lamin, on sou?!

Vaig trigar uns segons a comprendre que no havien sobreviscut a l'explosió. Em vaig quedar paralitzat, no ho podia creure. M'havia quedat sense família, sense casa, sense res. Em vaig posar a plorar i a córrer cap al que abans havia estat la meva casa. Mentre corria, un munt de sentiments es van apoderar de mi: odi, por, tristesa, ira,... En aquell moment m'hauria agradat trobar i matar les persones que havien destruït tot el que tenia. Però sempre m'havien ensenyat que la violència mai és la solució. Vaig rebuscar entre maons i parets destruïdes, fins que els vaig trobar.

M'agradaria treure aquella imatge de la meva memòria. Estaven a terra, morts, calcinats per l'explosió. Em vaig quedar mirant-los una bona estona. No podia reaccionar al que estava veient. De sobte, un soldat que portava l'uniforme islàmic em va veure i va començar a córrer cap a mi. Quan el vaig veure, em vaig aixecar i vaig començar a fugir del meu perseguidor. Ell va disparar, però no em va tocar. Em va conduir fins un carrer sense sortida. No podia escapar. Vaig tancar els ulls, preparant-me per al meu final. Vaig sentir un tret. Va haver-hi uns segons de silenci absolut. Vaig obrir els ulls i el meu perseguidor tenia una ferida de bala al pit. Va caure a terra mort. Després vaig veure un home al darrere amb una pistola a la mà.

-Corre, vine amb mi abans que en vinguin més! –em va dir.

Sense pensar, el vaig seguir fins a un edifici molt alt. Només entrar va bloquejar la porta amb un armari i va entrar amb mi a una àmplia sala.

-Hola. Com et dius? –em va preguntar.

-Jo sóc en Rahim. I tu?

-Jo em dic Farid. Tens casa o algun familiar amb qui anar?

-No, la meva casa ha estat bombardejada fa una estona i la meva família estava a dins.

-Ho sento molt. Tranquil, jo et protegiré.

Vaig estar tot el dia amb ell. Vam dinar i menjar junts. El temps em va passar volant. Estava tant cansat que va ser fàcil adormir-me.

-Eh, eh, desperta! –vaig sentir.

Vaig obrir els ulls. Era en Farid, que m'estava xiuxiuejant a l'orella.

-Vinga, que tenim companyia!

Era al matí. Em vaig aixecar.

-Són cinc. Necessito que facis tot el que jo et digui. Les escales estan a la porta que tenim darrere. Jo obriré la porta que tenim davant i començaré a disparar. Tu vés per l'altra porta escales amunt i t'amagues en una de les habitacions del pis de dalt, entesos? Vindré a buscar-te quan acabi amb aquests, d'acord?

-D'acord –vaig dir jo.

-Molt bé. A la de tres. Una, dos, tres!

Va obrir la porta i va començar a disparar.

-És allí –vaig sentir que deien.

-Corre! –em va dir.

Vaig sortir corrents cap a dalt.

- Allí n'hi ha un altre! Vaig a buscar-lo! –vaig sentir que deia un dels soldats.

Em vaig amagar a l'habitació núm. 23, crec. Em vaig girar i vaig veure un home mort a terra amb una pistola a la mà i un llibre en blanc (el que estic usant jo) a l'altre. Ràpidament vaig agafar la seva pistola i vaig apuntar a la porta. Mai havia usat una pistola, però sabia disparar. El soldat va trencar la porta d'una puntada de peu i en aquell moment vaig disparar-li a l'espatlla. La seva pistola es va disparar i em va encertar al turmell. L'impacte em va fer tant de mal que vaig caure a terra. Però no li vaig donar l'oportunitat de tornar a disparar i la segona bala li va impactar al crani. Va caure a terra, dessagnant-se Vaig deixar la pistola i vaig taponar-me la ferida.

No sé si sortiré d'aquesta. Fa una estona que ha acabat el tiroteig i no sé qui ha guanyat, si el Farid o els quatre soldats. Crec que és la fi per a mi. Em reuniré amb la meva família al cel.

Primer premi modalitat prosa

Qüestió de temps i perdició

Júlia Serra Trujillo

Estimat algú:

Potser estaràs llegint aquesta carta assegut en un banc; o potser estaràs a casa teva, a la butaca, molt tranquil; o fins i tot pots estar en un parc, i has trobat aquesta carta a la paperera (en aquest cas, he de dir que hi ha gent molt desagradada; aquesta carta els podria ajudar molt).

En qualsevol cas, enhorabona! Has trobat la teva salvació!

...

Si has arribat fins aquí, vol dir que no has tirat per la borda les teves ganes de viure. O sí...? Què sabré jo, únicament sóc un tros de paper (O potser no...?).

Primer de tot, t'he de dir que s'ha acabat el món, o almenys per a mi i tots els habitants de la Terra de l'any 2017. Ah! Me n'he oblidat. No sóc un tros de paper, sóc un científic del futur. No t'esperaves aquest gir dels esdeveniments, oi?

No entraré en detalls de per què s'acaba el món, ja que ningú del nostre any encara no ha pogut saber el perquè, però no té res a veure amb cap hipòtesi o creença, ni qualsevol cosa que puguis creure o pensar.

Per això, tots els científics del món ens hem reunit (o ens reunirem, ja que som del futur) per fer una màquina del temps, i així poder enviar un dels nostres amb aquesta carta.

En resum, ara ja saps la teva perdició, i, en el cas de que no vulguis morir i ho vulguis canviar, aquí et deixem una llista.

Volíem afegir els meus companys i jo que, si us plau, una vegada hakis llegit aquesta carta, intenta començar a fer les coses de la llista, si no és molta pressió.

Moltes gràcies! Espero que ens ajudis. Una salutació des del futur,

Associació de científics per evitar el Caos (ACEC)

Era el dia 1 de gener del 2017 quan vaig llegir aquesta carta, que, desgraciadament, s'havia convertit en una bola de paper arrugada, i la llista, s'havia perdut. Em vaig mossegar el llavi. Havíem fet tard?

Segon premi modalitat poesia

Reflex de llum

Aixa Santamaria Sánchez

Quan mirava a banda i banda
i no veia ningú,
em creia perduda,
com si no hi hagués futur.

Mirava al fons del túnel
però no hi havia ànima enlloc.
De sobte veig un reflex
d'aquella anhelada claror.

Si hagués sabut abans
que hi havia algú allà
temps enrere hauria anat
a trobar l'ànima ambulant.

Aquell algú m'ha ensenyat
a no mirar enrere mai,
el cap sempre endavant
potser tot s'acabarà.

Primer premi modalitat poesia

Somriu

Alexandra Guarachi Sarpón

Què fer quan la teva ànima no aguanta més,
Quan ja no li cap una gota de tristesa,
Quan no pots explicar el que passa,
I mil coses passen pel teu cap?

Què fer quan només desitges plorar
Tancar-te sola i poder-te esplaïar
Cridar als quatre vents el que has de callar
I no trobes a ningú en qui confiar

Què fer quan mires a banda i banda
I t'adones de la trista realitat
Que cap dels dos camins és l'indicat
I no saps a on la teva vida anirà a parar

Què fer quan això passa?
Fàcil: riure per no plorar;

Demostrar-te que ets una noia forta.
Riure per no plorar
Contínuament amb el teu il·lús pensar
De preocupar-te pel que els altres senten
Riure davant de tots i plorar d'amagat,
Riure, fins i tot, enganyar-te a tu mateixa
I plorar tota sola perquè no aguantés més.

Grup C: 5è i 6è de Primària

Segon premi modalitat prosa

Segur que m'he perdut?

Maria Hidalgo Pérez

-Ai, m'he perdut! On sóc?

Jo vivia en una casa calenteta...i aquell sofà? Aquelles carícies...Però és veritat que també havia rebut cops i puntades de peu...I els meus amos? Ara me'n recordo! Jo em vaig adormir i...mira on sóc ara! No sé pas com he arribat fins aquí!

Ai, noto el terra humit i fred. I què són aquests llums que veig allà i que tant m'enlluernen? Au, au, au! Quines mans més fredes...m'agafen i em porten a...on em porten? Sento que em deixen en un terra estrany. Aleshores, aquest terra es comença a moure cap endavant. Jo estic molt espantada! Aquest terra tan estrany s'atura. Em tornen a agafar. I ara em deixen en un lloc encara més estrany, més ben dit, estranyíssim!

No estic sola. On sóc? Obro els ulls tan com puc i veig una noia...i al seu costat: un, dos, tres, quatre...quants gossos! No sóc l'única! La noia m'agafa, em mira; i ve un altre senyor, el veterinari. Només veure'm, exclama:

-Quina preciositat! Per les taques que té, crec que és un Jack Russell.

Ho sóc. Efectivament sóc un Jack Russell. La noia i el senyor se'n van i em deixen sola, allà, amb tots aquells gossos.

Van passant setmanes, mesos i jo em vaig fent amiga d'algun d'ells. M'adono que ja no sóc el centre d'atenció, com abans. També vaig notant que, de tant en tant, un gos marxa amb una persona diferent. A mesura que passa el temps, vaig entenent que els gossos se'n van perquè els adopten. Jo vull que m'adoptin!

Un dia, el veterinari i la noia tornen. I no és per agafar a un amic meu...m'agafen a mi! Em porten a una habitació petiteta i allà hi veig una mare que ve amb la seva filla. M'estiro al terra de panxa enlaire perquè me la rasquin, i així ho fan.

Des d'aquest moment tinc la certesa que m'adoptaran i no m'abandonaran mai.

Uns dies després, un cop m'han operat, torno a ser a l'habitació aquella petita i aleshores, sento una veu molt dolça que diu:

-Duna, anem!

Primer premi modalitat prosa

El viatge d'en Rashid

Mar Castellà Salvia

Sóc en Rashid Hugarip, tinc 17 anys i m'agradaria explicar-vos la història de com vaig arribar a Barcelona.

Tot va començar fa uns 6 anys, quan va començar la guerra. Un matí, estava jugant al jardí i de cop vaig sentir un soroll molt fort, tot va tremolar. La mare i el pare eren a casa, quan van sentir aquell soroll. Ja sabien el que era i van venir ràpidament i em van agafar molt fort. Vam anar al soterrani, vam encendre el llum i ens vam esperar una estona.

Quan vam sortir a fora, tot estava destrossat: el carrers, els edificis, les cases... Estàvem molt espantats, cada dia queien bombes i ja s'ha s'havia convertit en una rutina baixar al soterrani. Aquesta situació no ens agradava, vivíem amb por. Volíem marxar de Síria.

Un dia vam sentir a un home pel carrer que parlava sobre marxar de Síria amb un vaixell. La mare es va aturar i li va preguntar sobre el que estava dient. L'home ens va explicar que hi havia un viatge per sortir de la guerra i arribar a Europa. Aquest viatge consistia en pagar molts diners, unes 276.000 lliures síries, és a dir uns 1.200 euros, i agafar una barca amb altres persones i creuar el mar durant uns dies. Aquest home també ens va dir que, si finalment ho volíem fer, ens haviem de presentar un dia abans del viatge al port per pagar els bitllets i donar-nos unes indicacions.

La mare va trobar que era la millor opció per sortir d'aquesta situació tan desfavorable, així que vam agafar tots els estalvis que teníem i els vam invertir en aquest viatge esperançador.

Van anar passant els dies i finalment va arribar el moment d'agafar aquesta barca. Ens vam presentar al port al matí amb les bosses. Hi havia molta gent que faria aquest viatge. Estàvem molt espantats i nerviosos per aquest viatge, érem conscients que molta gent moria en l'intent, però ho haviem de provar ja que quedant-nos a Síria també teníem moltes possibilitats de morir.

Vam pujar a la barca. Érem unes 150 persones molts atapeïdes. Abans de sortir ens van tranquil·litzar dient-nos que no passaria res i que tot aniria bé. El motor va arrencar i ens van posar en marxa. Els dies a la barca van ser dies molt durs i freds. Hi va haver persones que no van arribar vives a Europa. Un home, al cap de poca estona de sortir va caure al mar. Vam intentar ajudar-lo però no vam poder. Mai desitjaria a ningú passar per la situació que vam haver de viure per arribar a Europa.

Finalment vam arribar vius. En apropar-nos a la costa de Grècia sentíem crits de les persones que ens estaven esperant per ajudar-nos. Ens van ajudar a sortir de la barca i ens van donar una mena de mantes platejades per tapar-nos del fred. També ens van donar una beguda calenta. Al cap d'una estona va arribar un autobús on haviem de pujar per portar-nos a un lloc per passar uns dies o això ens van dir. Quan vam baixar de l'autobús hi havia moltes persones parlant i donant informació, però no enteníem res, parlaven en un altre idioma. Finalment una voluntària ens va traduir la informació i ens va explicar on érem. Érem en un camp de refugiats, on vam passar més dies dels que ens haviem imaginat. Van passar 9 mesos a dins del camp de refugiats. Allà vivíem en condicions molt precàries: dormíem en tendes de campanya, sempre menjàvem el mateix i vam haver de passar un hivern molt fred on molts nens i moltes nenes es van posar malalts a causa de les males condicions en què haviem de viure. Sort que hi havia les voluntàries i voluntaris que ens van ajudar a viure més feliços i a que el temps allà ens passés més ràpid.

Per fi, al cap de tant de temps, ens van poder portar a Barcelona i és on estic vivint ara mateix amb els meus pares.

Em sento molt ben acollit aquí, però la veritat és que m'agradaria molt poder tornar a Síria, que és casa meva, i que s'acabés d'una vegada aquesta maleïda guerra.

Segon premi modalitat poesia

Estimada Pau

Ona Ballesta Sánchez

Estimada pau,
fes-nos una visita,
la guerra no em plau
i ho dic de forma explícita.

Quan la guerra acaba
ponts del diàleg ja destrossats,
rius rojos ragen ensangonats.

Estimada,
torna'ns l'esperança
que estem esclavitzats
i volem ser alliberats.

Primer premi modalitat poesia

Somnis

Greta Fernández Cañadillas

A vegades somio
i sóc un sol.

A vegades canto
i sóc la pluja.

A vegades somric
i faig jardins.

M'agrada el núvol
que somia pluges.

M'agraden els sols
que plouen flors.

M'agrada fer-me un niu
d'abraçades dolces
perquè hi ha persones
on sempre és estiu.

Grup B: 3r i 4t de Primària

Segon premi modalitat prosa

La Nuna i el quadre màgic

Mariona Herrera Fabregat

Hola, em dic Nuna i tinc nou anys i visc envoltada de nens. Els meus tres germans són en Juan, l'Àlex i l'Albert. M'agrada molt dibuixar amb les meves aquarel·les i els meus pinzells. El que passa és que se m'han acabat tots els fulls de les llibretes i els que tinc al calaix de l'escriptori; no queden fulls en tota la casa, ni el meu germà pot imprimir el discurs per a la universitat de la setmana que ve.

Un dia normal i corrent d'estiu la Nuna estava molt avorrida i no sabia què fer. Mentre mirava per la finestra se li va acudir que podria dibuixar el paisatge que veia per la finestra amb el quadre en blanc que guardava en el soterrani de casa seva. Va baixar corrents al soterrani i va agafar el cavallet junt amb el quadre i va pujar de nou a la seva habitació. Va obrir el calaix del seu escriptori i d'allà en va treure quatre paletes de pintor, una capsa plena a vessar de pintures de tots colors i també de sota el llit en va treure un bagul on i havia una bata de pintor tota tacada de pintura de colors i una boina negra. Va omplir una de les paletes de pintura, va agafar un pinzell i va començar a pintar com una pintora de veritat. Mentre la Nuna es concentrava dibuixant, la seva mare la va cridar :

- Nuna. a berenar! Vine, baixa d'una vegada!!!

La Nuna es va limitar a no escoltar i la mare va tornar a cridar :

- Nuna, baixa o els teus germans s'ho acabaran tot.

Però la Nuna no li va fer cas. Al cap d'una estona per tota la casa va ressonar : - Ja he acabat!!!

I de cop, es va quedar tota la casa en silenci absolut. Van passar dos minuts, quatre, cinc, vuit, deu, i es seguia sense escoltar-se res, només als pares com pujaven per les escales. Com a esperitats van arribar a l'habitació de la Nuna i no hi havia ningú, només pintures i més pintures per terra. Els pares de la Nuna es van espantar tant que van cridar a la vegada.

- Nunaaaaaaa, on ets!!!- I no va contestar ningú.

De cop es va sentir una veueta que deia:

- Ajudeu-me, si us plau, ajudeu-me!

I seguia: - Hola, que hi ha algú? -

I es sentia encara més fort:

- On sóc? Ajudeu-me si us plau!

Els pares de la Nuna se'n van anar de l'habitació una mica moixos i tristos...

I vosaltres us deveu preguntar on era jo? Doncs jo era...A veure, el que ara us explicaré potser us resulta una mica estrany, però era dintre d'un quadre! El mateix quadre que havia pintat jo mateixa i, fins i tot, el mateix paisatge. El paisatge era de tots colors i no us ho podeu imaginar, era un paisatge de llaminadures de moltes formes diferents i totes estaven cobertes de purpurina. I de cop es va sentir.

- Hola, em dic Max

I la Nuna es va espantar:

- Aaaaaaah!!!!!!!!!!!! - I la Nuna va dir encara una mica espantada - Qui ets tu?

I el nen va dir:

- Ja t'ho he dit, em dic Max. I tu com et dius? -- va preguntar en Max a la Nuna.
- Em dic Nuna - va dir la Nuna
- Què fas aquí? -va dir el Max .
- Doncs no ho sé ara mateix!-- va dir la Nuna.
- Jo t'ho explico, ets en el quadre que has pintat i a mi m'has creat tu. --va dir en Max.
- Estic en el meu quadre -- va dir la Nuna.

I dit això, la Nuna va mirar tot el que l'envoltava i va preguntar a en Max.

- La sorra es menja ?
- Doncs és clar que si! -va respondre en Max.
- Doncs què esperem! -- va dir la Nuna, i es va tirar a terra i va començar a menjar perquè era de xocolata esmicolada i en Max la va copiar. Van passar dies, mesos, anys i la Nuna encara era en aquell quadre fins que un dia la Nuna li va dir a en Max, mentre dinaven:.
- Ho sento Max, però me n'he d'anar a casa meva després de quatre anys.
- No, no te'n vagis, si us plau! --va dir en Max.
- Els meus pares em deuen trobar molt a faltar -- va dir la Nuna.
- D'acord, vés-te'n a casa teva! -- va dir en Max. I la Nuna li va fer una abraçada i un petó a la boca i va sortir corrents.
- Torna quan vulguis, t'estimo molt, Nuna! --va dir en Max.

La Nuna va tornar a estar a la seva habitació i estava igual. De cop es van sentir unes passes. Eren els pares de la Nuna. La van abraçar i la Nuna va dir :

- Feia quatre anys que no us veia -- i els pares la van mirar amb una mirada estranya i van dir els dos a la vegada:
- Si només ha passat un dia!

I la Nuna va riure. I aquesta és una aventura més de la meva vida.

Conte acabat, conte explicat!

Primer premi modalitat prosa

En busca de l'illa prohibida

Ranya El Baitah Abraq

Un dia d'estiu quan l'Oriol, un noi ros, d'ulls blaus com el mar i de nou anys, va poder complir el seu somni aventurer.

Estava a punt de marxar amb els seus amics quan la Rosa, la seva mare, li va dir:

- Oriol, abans d'anar a jugar vés a endreçar l'armari del jardí!
- D'acord mare, de seguida.

Va passar una bona estona quan tots els seus amics van passar per casa a buscar-lo: en Marc, un noi de cabells llargs i castanys i ben arrissats, que com que feia judo a l'escola sabia protegir-se molt bé; la Lucia, una nena rossa, molt llesta, eixerida i inquieta; la Martina, una noia forta i intel·ligent, i l'Axel, el més petit de la colla, juganer, entremaliat, i que sempre en portava alguna de cap.

La Rosa els va dir:

- L'Oriol és al jardí. Si voleu el podeu ajudar...

Els seus amics van passar a dins de la casa i van al·lucinar en veure treballar a l'Oriol amb tantes ganes. Pensaven que era una mica gandul.

La Lucia va dir de seguida:

- Oriol, t'ajudarem i així acabaràs abans i podrem anar al parc a jugar.

Aquell armari estava ple de llibres i joguines velles. L'Axel portava una pila de llibres quan va ensopegar amb una joguina de terra i va caure. Els llibres van rodolar per terra i d'un d'ells va caure un paper groguenc, ben plegat, que semblava molt antic. El va obrir, el va mirar amb atenció i va cridar:

- Nois, escolteu, mireu què he trobat. Sembla el mapa d'un tresor!

Tots van córrer al seu voltant i sí, semblava que tenia raó.

En Marc va dir:

- Hem d'aconseguir que ens deixin marxar un dia sencer d'excursió. Podem agafar la barca del pare de la Martina. Ens la deixarà?

Dit i fet, a casa les famílies els van deixar fer l'excursió i el pare de la Martina els va donar permís per agafar la barca.

En Marc anava ben equipat; roba d'abric, prismàtics, menjar, aigua, farmaciola i una tenda de campanya.

Van pujar a la barca i van remar amb totes les seves forces, no sabien on anaven però tenien clar que havien d'arribar a l'illa prohibida.

Era ja cap al migdia quan van veure alguna cosa al mar que es movia.

- Un monstre!-- va dir la Martina
- Calla, fleuma! No veus que només és un pop?-- va dir la Lucia
- És veritat, uf! Però un pop dels més gegants.

Però aquell animal no deixava de mossegar la barca i la Lucia va dir:

- Per què no provem de marejar-lo fent voltes amb la barca?
- Sí!! És una bona idea-- va dir en Marc.

Després d'una bona estona el monstre ja no podia més i se'n va anar.

- Visca! Ho hem aconseguit! -- va dir l'Axel, que havia passat molta por.
- Ja estem molt a prop--va dir l'Oriol mirant amb els prismàtics.

Quan van arribar a l'illa van deixar la barca a la vora del mar. Ben decidits van entrar a dins de l'illa, on sorpresos van trobar una selva amb molta vegetació. A més a més no deixaven de mirar amb la boca oberta les bestioles més estranyes del món. Van estar caminant unes dues hores fins que van veure una X que marcava el tresor.

- Oh, no! -- va dir en Marc
- Ens hem descuidat les pales.
- No tenim altra opció: ho haurem de fer amb les mans-- va contestar l'Oriol.

L'Axel estava buscant algun pal quan va exclamar:

- Mireu, uns rasclets i unes pales!!!
- Per fi--va dir la Martina.

Estaven tan contents que van excavar sense para fins que van tocar alguna cosa dura.

-Segur que és el cofre del tresor-- va dir l'Oriol.

Van excavar cada cop més ràpid fins a aconseguir desenterrar el cofre.

-Molt bé! Sou els millors amics del món--va dir content l'Oriol.

Quan eren a punt d'obrir el tresor la Lucia va dir:

- Compte! Una planta carnívora!!!
- Es veritat!-- va dir l'Axel.

-No passa res, no tingueu por, deixeu-la, mentre no li fem res ella no atacarà-- va contestar en Marc.

-Anem a poc a poc i obrim el cofre!--va dir la Martina tota emocionada.

-Què hi deu haver a dins?-- va dir el Marc.

El van obrir amb totes les seves forces i...van trobar que estava ple de joies, monedes d'or, pedres precioses, corones, diamants...

-Ens farem rics-- van cridar tots alhora.

-Vinga, tornem a la barca que a casa segur que ens estan esperant-- va dir la Lucia.

Tots portaven les butxaques plenes d'or i van remar fins arribar al seu poble. Les famílies es van quedar bocabadades en veure el que explicaven i els tresors que portaven.

La Rosa va dir:

- Què us sembla si donem part d'aquest diners a la gent pobre?
- Una idea genial-- va contestar en Marc tot content de ser solidari amb qui més ho necessita.
- Som genials!!!-- va dir la Martina.

Van fer el que havien pensat i van repartir el tresor trobat.

I així és com van acabar els nostres amics aventurers.

Segon premi modalitat poesia

El cel

Paula Sisti Gutiérrez

El cel
Quan mires el cel,
pots veure els estels.
Si mires amb atenció,
pots veure constel·lacions.
El cel a la nit,
sempre és molt bonic.
El cel del migdia,
desperta mil fantasies.
Si trist estàs,
mirant el cel et relaxaràs.
El sol t'alegra el dia,
despertant la teva energia.

54

Primer premi modalitat poesia

La meva gateta

Ainhoa Labrador Fornieles

Gateta meva,
per què te'n vas anar?
Jo molt feliç estava
jugant al teu costat.
M'he quedat molt trista
perquè ja no estàs aquí,
t'estimo molt, això ja t'ho vaig dir,
em sento sola des que no estàs amb mi.
Jugava amb tu,
sempre m'esgarrapaves,
a mi m'era igual,
Perquè t'estimava.
El teu pèl negre i gris m'encantava.
Els teus ulls blaus com el mar brillaven.
La cua ben llarga i juganera...
Però ara ja no hi ets!

Grup A: 1r i 2n de Primària

Segon premi modalitat prosa

El cor

Elsa Fernández Vives

Hi havia una vegada un cor que estava en un cos de persona. Aquest cor tenia moltes ganes de sortir d'aquell cos i sentir l'aire, el sol a la cara i el vent quan bufa.

Un dia, pensant i pensant, va decidir que havia de parlar amb el cos d'aquell humà per demanar-li fer allò que tant somiava.

Quan l'hi va dir, el cos va tenir molta por perquè sabia que sense cor no podria seguir vivint, però ... i si aprofitava quan estigués dormint, per sortir del cos sense fer soroll i passejar tan sols una estoneta.

Dit i fet, el cos va confiar en el seu cor i el va deixar poder fer realitat el seu somni.

Primer premi modalitat prosa

El cocodril guitarrista

Berta Mestre

56

Hi havia un cocodril que vivia en un llac molt gran. El cocodril volia ser guitarrista. Com que el llac era tan gran hi passaven vaixells molts grans. Sempre que passaven els vaixells...pam! el cocodril pujava dalt del vaixell i li agafava la guitarra al músic que hi havia a la banda. Es posava a tocar a la coberta i la gent cridava espantada: "Un cocodril, un cocodril!". Aleshores, el cocodril es tirava a l'aigua.

Un nen i una nena van pensar per què un cocodril voldria agafar una guitarra. I van dir: "És clar! Vol ser guitarrista!". Aleshores els nens des de dalt del vaixell van parlar amb el cocodril perquè estava a prop d'ells. I li van dir: "Ja sabem què et passa, cocodril. Vols ser guitarrista". I el cocodril va dir: "Sí, com ho sabeu?" I van dir "Perquè ho hem notat. Toques molt bé!". I van parar-se a pensar "Un cocodril que sap tocar la guitarra?"

Aleshores els nens van parlar amb el capità i li van demanar si deixaria que el cocodril formés part de la banda de música. El capità va dir que sí, però amb la condició que no es mengés a ningú.

El cocodril va passar-se molts dies tocant dalt del vaixell. Era feliç, però trobava a faltar la seva família.

Els va explicar als nens el seu problema. I els nens li van dir que podia portar tota la seva família de cocodrils al vaixell i així estaria acompanyat. Però el cocodril els va explicar que la seva família es menjaria la gent del vaixell, que no eren com ell.

Aleshores van quedar que el cocodril guitarrista estaria un dia al llac amb la seva família i un altre, tocaria a la banda del vaixell. Els cosins i el seu germà del cocodril, quan ho van saber, van saltar d'alegria!

Segon premi modalitat poesia

Mel, sucre i sal

Olivia Selene Buti Canepa

Mel, sucre i sal,
no hi ha res més natural,
mel sucre i sal,
pots posar-los sobre el pa
un menjar molt especial

Primer premi modalitat poesia

El camp

Sara Carrasco Carrasco

Els arbres tenen moltes flors
Totes boniques i amb moltes flors
Pel verd camp el gira-sol
Es mou al voltant del sol
El bonic clavell
És bell com un ocell
I la petita marieta
És bella com una rosella

